Παπαροῦνα

ΕΤΟΣ Α΄. — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 6. — Ἰδιοκτήτης—Διευθυντής: ΝΙΚΟΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ (ΠΩΛ ΝΟΡ). — Ἀθῆναι, 23 Μαρτίου 1933. — ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 2.

ΣΤΗ ΓΚΑΡΣΟΝΙΕΡΑ.....

ΠΗΓΑΝ ΝΑ ΓΛΕΝΤΗΣΟΥΝ ΚΑΙ ΞΕΧΑΣΤΗΚΑΝ ΜΕ ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΜΑ ΤΗΣ «ΠΑΠΑΡΟΥΝΑΣ».....

Η "ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ,,

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ (ΠΩΛ. ΝΟΡ)

Ἀρχισυντάκτης: ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ (Κόκορας)

Ἐπὶ τῆς ὕλης: ΛΥΝΤΙΑ ΝΙΚΟΛΣ

ΤΑ ΣΧΟΛΙΑΝΑ ΤΗΣ ΨΕΥΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΒΙΛΛΗΣ ΠΡΙΤΣ.

Ἐλύσσαξαν — εἶνε ἡ κυριολεξία καὶ ἁρντὸν γιὰ τὴν φράση — οἱ κυρίες, οἱ δεσποινίδες καὶ οἱ κύριοι, ἀκόμη τῆς κοινωνίας μας μὲ τὸ πέρασμα τοῦ Γερμανοῦ ὑπουργοῦ κ. Βίλλυ Φρίτς ἀπὸ τὴν πόλη τῆς Παλλάδος! Μέρες προτοῦ ναρθῇ ὁ ἀνικόκοσμος εἶχε ξετρελλαθῆ μαζύ του καὶ πολλὲς κυρίες καὶ δίδες ἐνήστευαν... ἔρωτα, μὲ τὴν κρυφὴν ἐλπίδα ὅτι τὰ μπορέσουν νὰ τὸν γευθοῦν μαζὺ μὲ τὸ ἀνθὸ πριγκηπόπουλο τοῦ σινεμὰ κι' ὅλες ὀνειρευόντουσαν μιὰ συνέχεια ἐπὶ τῆς ὀθόνης μαζύ του. Ποιὸς ξέρει πῶς τὸ εἶχαν φανταθῆ τὸ ξανθὸ αὐτὸ ἀγόρι τῶν 35—40 χρονῶν, μὲ τὸ φλογερὸ σὰν παπαροῦνα προσωπάκι του, μὲ τὰ κοκκινόδρυσα ὀντυλὲ μαλλάκια του, μὲ τὰ γαλάζια μικρὰ ματάκια του καὶ ὦ, τὸ γοητευτικό του τὸ χαμόγελο, τὸ χαμόγελο αὐτὸ ποὺ ἔκαψε τόσες καὶ τόσες καρδιὲς σ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ ἰδίως στὴν Ἀθήνα! Θὰ εἶχαν ὀνειρευθῆ γιὰ κανένα ὑπερφυσικὸ ὄν μὲ ὑπερανθρώπινες ἐρωτικὲς δυνάμεις γιὰ κανένα τιτάνα ἑκατόν...χειρα, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ἀγκαλιάσῃ μὲ μιᾶς ὅλες τὶς Ἀθῆδες κι' ὅλους τοὺς... Ἀτθούς; Ἢ φαντάσθηκαν ὅτι ὁ «νεαρὸς» γόης κατεῖχε τὸ μονοπώλιο κάμμιᾶς καινούσιας κρυφῆς ἐφευρέσεως καὶ διέθετε ἑκατοντάδες ἀνταλλακτικῶν γιὰ μιὰν ἀπελεύτη χρῆση; Ἄγνωστον! Τὸ γεγονὸς πάντως εἶνε ὅτι ὁ καταχαιρεκακὸς ὁ γόης ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ἀπογοητευμένος καὶ κατακουρασμένος ἀπὸ τὶς ἐκδηλώσεις τοῦ θηλυκοῦ πλήθους. Λένε ὅτι σὰν ἀπὸ μακρόνθηκε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ἔφισε ἕνα στεναγμὸ ἀνακουφίσεως καὶ ὡρκίστηκε μέσα του πῶς δὲ θὰ τὸ ξανακάνῃ... Δηλαδή, δὲ θὰ ξαναπεράσῃ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ἔστω κι' ἂν ζήσῃ χίλια χρόνια.

Τὸ ἴδιο εὐχόμαστε καὶ μεῖς...

ΓΟΗΣ ΚΑΙ... ΑΓΩΙ.

Ἐγνώσθη κι' αὐτὸ ὅταν ἔφυγε ὁ ὡραῖος κινηματογραφικός μας ξένος. Μιὰ νύχτα, μεταξὺ δύο ἐκδηλώσεων δριζοντίου θαυμασμοῦ, ποὺ τοῦ ἐπεδαψίλευσαν δυὸ κυρίες τῆς ἀριστοκρατίας μας, ὁ γόης «ἀστὴρ» κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ ἀπὸ τὶς τετοιες ἐκδηλώσεις — ὁ Θεὸς νὰ τὸν φυλάῃ ἀπὸ ἄλλου εἴδους ἐκδηλώσεις, ποὺ μποροῦν νὰ τοῦ παρουσιασθοῦν στὴ Γερμανία! — καὶ ἐπῆγε μιὰ βόλτα στὴν ὁδὸ Ἁγίου Κωνσταντίνου γιὰ νὰ ἰδῇ καὶ μερικὰ κορίτσια, (γιατὶ εἶχε βαρεθῆ τὶς κυρίες). Ἀλλὰ στὸ δρόμο ποὺ πήγαινε, τὸν ἀνεγνώρισε κάποιος ἁμαξᾶς καὶ διημείφθη τότε ὁ ἀκόλουθος διάλογος:

— Κύριε Γόη;

— Ὁρίστε!

— Ἔχεις... ἀγῶι;

— Δηλαδή;

— Νὰ πῶς τὸ λέτε σεῖς οἱ Γερμανοί: Εἰσαι ἐλεύθερος;

ΠΑΙΖΕΤΕ;...

Ὅσο γιὰ τὴ Ρενάτε Μόλλερ, τὴν ξανθὴ γόησσα, ποὺ ἦρθε στὴν Ἀθήνα τὴν ἑπομένη τῆς ἀφίξεως τοῦ Βίλλυ, γι' αὐτὴν δὲν ἔγινε ἡ ἴδια κοσμοχαλασιά. Ἀπόδειξις πῶς ὁ ἀρσενικὸς πληθυσμὸς τῆς πόλεώς μας δὲν εἶνε τόσο εὐαίσθητος στὴ θέλγητρα ἑνὸς ξένου ἀστέρος, ὅσο τὰ θηλυκά μας καὶ ὅτι τῶν Ἀτθῶν τὸ μάτι δὲν κάνει «κρὰ» γιὰ γυναῖκα, ἔστω καὶ ξένη, καὶ ξανθὴ γόησσα, ὅπως ἔκανε τὸ μάτι τῶν Ἀτθίδων γιὰ τὸν «ξανθὸ γοητα». Πάντως δὲν τὶς ἀδικοῦμε τὶς καϋμένες τὶς Ἀτθίδες. Αἴφνο τὸχετε νὰ ἰδοῦνε τὰ ἄμοιρα τὰ θηλυκά μας ἕνα ξένον ἀστέρα ποὺ ὡς τώρα τὸν ἔβλεπαν μὲ τὸ τηλεσκόπιο ἐπὶ τῆς ὀθόνης, διὰ «γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ»; Ἂν τώρα τὸν εἶδαν ὄχι μόνο διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ, καὶ διὰ γυμνοῦ... κορμιοῦ, χαλάλι τους! Βίλλυ Φρίτς ἤταν αὐτός, δὲν ἦταν τίποτα... περιττώματα μυῶν! Παίζετε μὲ τοὺς ἀστέρας;

ΕΧΟΜΕΝ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΝ!

ΚΑΙ ΑΛΛΗ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΗΣ "ΠΑΠΑΡΟΥΝΑΣ,,

ΠΡΟΣ ΘΕΟΥ! ΜΗ ΣΥΛΛΗΦΘΗ Ο κ. ΠΛΑΣΤΗΡΑΣ!

Ἡ «Παπαροῦνα» χωροῦσα εἰς τὸ ἔργον της μὲ τὸν θεόν, μὲ τὴν πατρίδα καὶ μὲ τὸ ἀπώτερον κυκλοφοριακόν της συμφέρον ἐξησφάλισε καὶ ἄλλην ἐπιτυχίαν ἀνωτέραν τῶν προηγουμένων. Ὄντως, εἴμεθα σήμερον εἰς θέσιν νὰ πιστοποιήσωμεν ὅτι «ἔχομεν τὴν πρώτην κυκλοφορίαν!» Καὶ ὄχι ἁπλῶς στὰ χαρτιά. Ὄχι μὲ τὰ λόγια! Ἔργα! Ἀποδείξεις! Λοιπόν: τὴν «Παπαροῦνα» τὴν διαβάζουν οἱ περισσότεροι Ἕλληνες! Διότι: Ἡ «Παπαροῦνα» πωλεῖται καθ' ὅλην τὴν ἐβδομάδα ἀπὸ ὅλα τὰ κιόσκια καὶ εἰς ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου μέχρι τοῦ Ταινάρου καὶ ἀπὸ Πατησίων μέχρι Νέας Κοκκινιᾶς. Ὕστερα: ἡ «Παπαροῦνα» πωλεῖται μὲ τὴν ὁκᾶν ὡς χάρτης περιτυλίγματος. Ὁ γράφων ἔχει κατ' ἐπανάληψιν παραστῆ εἰς συγκινητικὰς σκηνὰς ποὺ ἐξελίσσονται εἰς τὰ παντοπωλεῖα τῆς πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν. Ὅλαι αἱ καθὼς πρέπει ὑπηρέτριαι, κατὰ διαταγὴν τῶν καθὼς πρέπει κυρίων των, ὅταν προσέρχωνται εἰς τὰ παντοπωλεῖα διὰ νὰ ἀγοράσουν χαλβάν, ἐλιές, ταραμᾶν, χαβιάρι — μαῦρο ἢ πράσινο — λέγουν ἀποτεινόμεναι πρὸς τὸν μπακαλόγατον:

— Παντοπώλα! Τυλίξατέ μου τὸν χαλβὰν ἐντὸς «Μήκωνος», κοινῶς «Παπαρουνας».

Ὁ οὕτω ἀποκαλούμενος παντοπώλης πειθεῖ, ὡς παρετηρήσαμεν, μετὰ βουλιμίας, ἐνῷ συγχρόνως κατατρώγει διὰ τῶν ἠκονισμένων ὀφθαλμῶν του τὰς ὡραίας πελάτιδας, νὰ περιτυλίξῃ τὸ ὀφώνια μὲ «Παπαροῦνας» παλαιῶν ἐτῶν, μειδιῶν ἐπιχαρίτως.

Ἀλλὰ δὲν ἔχομεν αὐτὰς μόνον τὰς ἀποδείξεις τῆς τεραστίας κυκλοφορίας της «Παπαροῦνας», ἡ ὁποία ἀνέρχεται εἰς τὸν ἀστρονομικὸν ἀριθμὸν δύο (ἀρ. 3). Καὶ τὰ πειστήρια ἔχομεν εἰς χεῖράς μας. Διότι ποῖος ἠμπορεῖ νὰ μᾶς ἀρφισβητήσῃ ὅτι ἀναγινώσκομεν τὴν «Παπαροῦναν»; Αἱ λοιπόν, μάλιστα, κύριοι. Ἡ «Παπαροῦνα» ἔχει ἐξασφαλισμένους δι' ὅλην τὴν σειρὰν τῶν ὑπὸ ἔκδοσιν φύλλων της ὅσους ἀναγνώστας. Τὸν διευθυντήν της καὶ τὸν ἐπὶ τῆς ὕλης. Ἀλλὰ δὲν εἶνε μόνον αὐτοί. Ἐκ τῆς ἐξετάσεως τῶν δελτίων κυκλοφορίας διεπιστώθη ὅτι καὶ κάποιος τρίτος ἄνθρωπος καὶ δὴ μέσα εἰς τὰς Ἀθήνας διαβάζει τὴν «Παπαροῦνα». Διότι εἰς τὰ δελτία αὐτά, ἀναγράφεται ἤδη ἀπὸ τοῦ προηγουμένου φύλλου ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀνέρχεται εἰς τρεῖς. Ἀμέσως ἐτέθησαν εἰς κίνησιν τὰ λαγωνικὰ τῆς «Παπαροῦνας». Ἀλλ' ὁ τρίτος ὁ μυστηριώδης, δὲν ἀνευρέθη πουθενά, παρ' ὅλας τὰς ἐπισταμένας ἐρεύνας μας. Καὶ ὑπάρχουν ὑπόνοιαι ὅτι ὁ μυστηριώδης αὐτὸς τρίτος ἀναγνώστης τῆς «Παπαροῦνας» εἶνε ὁ κ. Πλαστήρας.

Ἔχομεν λοιπὸν ἢ δὲν ἔχομεν τὴν πρώτην κυκλοφορίαν εἰς τὰ — κεραμίδια;

Ὅπερ ἔδει δεῖξαι!

Τὸ Καλοκαῖρι

ΣΤΟ

"ΠΕΡΟΚΕ,,

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

"ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ,,

ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΤΕΘΩΡΑΚΙΣΜΕΝΩΝ ΚΑΙΝΩΝ

ΚΡΕΒΒΑΤΙΑ ΤΑΝΚΣ!

ΣΠΕΥΣΑΤΕ ΝΑ ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ!

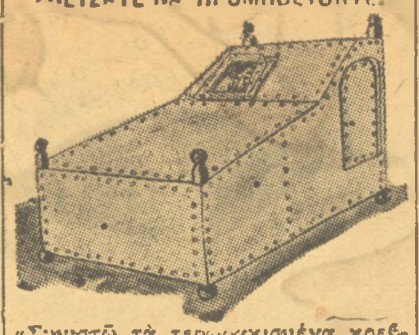

«Συνιστῶ τὰ τεσωρακισμένα κρεββάτια «Ἄθραυστον».

Ἀπὸ τῆς 6ης Μαρτίου ποὺ κοιμοῦμαι σὲ τέτοιο κρεββάτι αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτό μου τελείως εὐχαριστημένον».

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΛΑΣΤΗΡΑΣ

ΑΙ ΕΠΙΤΥΧΙΑΙ ΜΑΣ

ΟΠΟΥ ΤΗΝ ΕΠΑΘΑΜΕ ΧΩΤΙΧΑ!..

Μ' ὅλο ποὺ μπορεῖ νὰ παρεξηγηθοῦμε ἀπὸ μερικοὺς ὡς μὴ ὑπερβολικὰ μετριόφρονες, ὡστόσο μᾶς εἶνε ἀδύνατο νὰ μὴ τονίζουμε κάθε τόσο τὶς τρομακτικές, τὶς ἀφάνταστες ἐπιτυχίες τῆς «Παπαροῦνας». Ἀλήθεια. Ὅπως ἀπὸ τὸ πρῶτο φύλλο μας εἴχαμε προειδοποιήσει τοὺς ἀναγνωστές μας, ἡ «Παπαροῦνα» τὰ κατάφερε μέχρι τώρα νὰ μὴ δημοσιεύσῃ κανένα κομμάτι μὲ τὴν ὑπογραφὴ Ἕλληνος Ἀκαδημαϊκοῦ καὶ ὅλα τὰ κομμάτια τους ποὺ μᾶς ἔστειλαν οἱ Ἀκαδημαϊκοί μας, ἄλλα τὰ πετάξαμε στὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων, ἄλλα «χύμησε τὸ καλάθι καὶ τὰ ἅρπαξε μοναχό του» κι' ἄλλα κομμάτια Ἀκαδημαϊκῶν τὰ κάναμε δέματα καὶ τὰ πεταξαμε στὸν Ἰλισσὸ ἀλὰ Ἀθανασόπουλο. Ὡστόσο δὲ μπορέσαμε νὰ ἀποφύγουμε τὸ πεπρωμένο, ὅπως κανένα Ἑλληνικὸ περιοδικό, καμμιὰ Ἑλληνικὴ ἐφημερίδα καί, γενικά, κανένα ἔντυπο στὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα, δὲ μπόρεσε νὰ τὸ ἀποφύγῃ. Καὶ στὸ σημερινὸ φύλλο τῆς «Παπαροῦνας» κατώρθωσε — μὲ λύπη μας τὸ διαπιστώσαμε αὐτό, ἀφοῦ τὸ περιοδικὸ μπῆκε στὸ πιεστήριο — νὰ βρῇ θέση ἕνα χρονογράφημα τοῦ Νιρβάνα, ἕνα ἰδεολογικὸ ἄρθρο τοῦ κ. Μελᾶ, ἡ ἀρχὴ ἑνὸς εἰκοσάτομου μυθιστορήματος τοῦ Ξενόπουλου καὶ καμπόσες ἀναμνήσεις τοῦ Ἰωάννου Μὴ Δαμβέργη. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ «Παπαροῦνα» νοιώθει μιὰ τρομακτικὴ, μιὰ ἀφάνταστη λύπη, ποὺ ἔπεσε μικρὴ στὸ λόγο της καὶ δὲ μπόρεσε νὰ τὸν τηρήσῃ μέχρι τέλους. Ἔχει ὅμως τὸ ἐλαφρυντικὸ ὅτι ἔκανε τὰ ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ γλυτώσῃ τοὺς ἀναγνῶστές της ἀπ' αὐτὴ τὴ νίλα. Πάντως, ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀναγνῶστες μας θέλουν μποροῦν νὰ μὴ διαβάσουν τὸ σημερινὸ χρονογράφημα τοῦ Νιρβάνα. Ὁπωσδήποτε ἐμεῖς δὲν τὰ συνιστοῦμε αὐτὰ τὰ κομμάτια κι' ὅποιος τὰ διαβάσῃ ἂς αἰτιᾶται τοὺς ἰδίους.

Καὶ ἀρχίζουμε ἀπὸ τὸν Παῦλο Νιρβάνα, τὸ γνωστὸ Περαιώτη λόγιο καὶ θαμαστὴ τοῦ Φιόρου Λεβάντα. Νὰ τὸ χρονογράφημά του, λιγάκι διωρθωμένο καὶ ὀρθογραφημένο ἄνευ «ἀδείᾳ τοῦ συγγραφέα».

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΓΑΝΘΙΑΝ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΑΞΙΔΙΩΤΟΥ

Ὅσοι ἔχουν τὴν ἀτυχίαν νὰ ταξιδεύουν μὲ τὸν ἠλεκτρικὸν σιδηρόδρομον Ἀθηνῶν Πειραιῶς, ἔχουν τὴν ἀτυχίαν νὰ συνταξιδεύουν μὲ αὐτόν. Τὰ ἴδια ἔπαθε καὶ ὁ αἰώνιος φίλος τοῦ χρονογραφήματος — κάθε χρονογραφήματος — κύριος Παρασκευᾶς Ροβινσών, ὁ ὁποῖος ἐφόρεσε τὰς ἐμβάδας του καὶ ἑκοιμήθη ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν σωμβίαν του τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου, ποὺ εἶνε κατὰ σύμπτωσιν νήδυμος. Ἀπαράλλαχτα δηλαδὴ ὅπως ὁ μακαρίτης, ὁ Νῶε, ὁ ὁποῖος εἰς μίαν στιγμὴν διαχύσεως μετὰ τοῦ γνωστοῦ ἐκείνου θυμοσόφου πλοιάρχου κ. Κιβωτοῦ προσεκρούσεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Ἀραράτ, σύμφωνα μὲ τὴν βαρβίνειον θεωρίαν τῶν πτυχώσεων. Ἀκοῦστε καὶ τὸ λαϊκὸν δίστιχον — τὸ δύστυχον:

«Ἡ δὲ κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων' Ἀμβρόσιοι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος κρατὸς ἀπ' Ἀθανάτοιο Κώστα, Ἐλευθερίοιο Ἀνθρώποιο». Ναυσικάα δὲ λευκόλενος «αὐτίον» κόδα!

Ἐννοεῖται ὅτι τὸ «ἀντίον» αὐτὸ τὸ εἶπεν ἡ Ναυσικάα ἀπὸ ξενομανίαν διότι ἠμποροῦσε ἁπλούστατα νὰ μιλήσῃ τὴν γλῶσσαν τῶν πατέρων της καὶ νὰ εἴπῃ: ὠρεδουάρ. Καὶ αὐτὸ εἰς τὴν ἰατρικὴν γλῶσσαν — ὁ φίλος μου ὁ Τανάγρας ἠμπορεῖ ἂν θέλῃ νὰ μὲ διαψεύσῃ — λέγεται «ἐπιγλωσσίτις» ἢ «συγγενικὴ φιμωσις τοῦ πυλωροῦ», πρᾶγμα ποὺ ὁ παλιὸς ἐρωτευμένος τοῦ τραγουδιοῦ, ἐντρέπετο νὰ τῆς τὸ πῇ ἀκόμα, θέλοντας καὶ μή.

Σκόνωνε δηλαδὴ τρελλοὺς καὶ πλήρωνε τζερεμέδες. Τὸ τραῖνον ὅμως εἶχε φθάσει εἰς τὸν Σταθμὸν Α' Βοτθειῶν. Ἤτο καιρός. Οἱ ἀναγνῶσται κατέβηκαν καὶ ἐπέδεσαν προχείρως τὰς πληγάς των.

ΤΑΒΑΟΣ ΚΑΡΑΒΑΝΑΣ

Σημείωσις. Τὴν τελευταίαν στιγμὴν κατωρθώσαμεν μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς μας νὰ ἀποσοβήσωμεν τὰ ἄλλα ἀπευκταῖα ἤτοι τὸ ἄθρο τοῦ φίλου Μηλᾶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ Ξενόπουλου κλπ.

Δεχόμεθα συγχαρητήρια!

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ἡ «Παπαροῦνα» εὐχαριστεῖ θερμῶς τὰς ἐφημερίδας ποὺ τόσον ἐξετίμησαν καὶ ὑπεστήριξαν τὴν εὐγενῆ χειρονομίαν τῆς δίδος Λυδίας Νικολαΐδου. ἡ ὁποία εἶχε τὴν ἔμπνευσιν νὰ διαφημίσῃ τόσον πρωτοτύπως τὴν «Παπαροῦνα» καὶ δὴ τὴν «Ἀκρόπολιν», «Ἐλεύθερον Ἄνθρωπον», «Ἑλληνικὸν Μέλλον», «Ἑλληνικήν», «Πατρίδα», «Πρωΐαν» καὶ «Φωνὴν τοῦ Λαοῦ». Λαοῦ».

ΝΕΟΣ πατὴρ πέντε τέκνων, ζητεῖ νὰ νυμφευθῇ δεσποινίδα ἔστω καὶ ἡλικιωτέρα τοῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ τέκνων, διὰ νὰ ἱδρύσουν ἰδιόκτητον νηπιαγωγεῖον.

ΤΑ Β(Α)ΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ

Τὸν λατρευτόν μας πάππον, ἔγγονον, υἱόν, ἀνεψιόν, θεῖον, σύγγαμβρον, γυναικάδελφον, ἀδελφοποιὸν καὶ β' ἐξάδελφον θανόντα χθές, συνεπείᾳ συναγίου ἐξελιγθέντος διὰ τῆς ἐπεμβάσεως τῆς ἐπιστήμης εἰς περιτονίτιδα, ἐκηδεύσαμεν.

ΚΑΙ ΜΙΑ ΣΟΒΑΡΗ ΡΕΚΛΑΜΑ!

ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ ΣΑΤΥΡΙΚΩΝ ΣΤΙΧΩΝ

ΔΙΑ ΓΑΜΟΥΣ, ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ, ΧΟΡΟΥΣ, ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ ΚΛΠ.

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΟΝ ΥΠΟ ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΩΝ ΤΗΣ "ΠΑΠΑΡΟΥΝΑΣ,,

ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΚΑΙ ΕΚΤΕΛΟΥΜΕΝ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΣ ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ, ΤΑΧΥΤΑΤΑ.

Τιμὴ στίχου δρχ. 2.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ:

ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ «ΠΑΠΑΡΟΥΝΑΣ».

ΤΡΕΞΑΤΕ! ΣΠΕΥΣΑΤΕ! ΤΣΑΚΙΣΤΗΤΕ!

Ἀνεκαλύφθη, εὑρέθη, ὑπάρχει

ΤΟ ΝΕΟΝ ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΥΠΝΙΑΣ!

Παρακολουθήσατε τὴν σειραν τῶν ἐκδόσεών μας

Ὄνειρου Κελεπούρη.

«Παπαρουνόφυλλα καὶ Τσικουνίδες».

Μὲ πρόλογον τοῦ διαπρεποῦς γόητος

ΒΙΛΛΥ ΦΡΙΤΣ!

Τρέξατε πρὶν ἐξαντληθῇ Ἄνθρωπος εἶνε κι' αὐτός!

ΤΟ ΝΟΥ ΣΑΣ!

Μὴ ξεγελαστῆτε κι' ἀγοράσετε τὰ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΚΟΚΟΡΑ

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ποὺ τὰ ἐξέδωσε ὁ Ι. Ν. ΣΙΔΕΡΗΣ καὶ κλαίει τὰ λεφτά του!

Ἡ Συλλογὴ αὐτὴ τῶν σατυρικῶν ποιημάτων τοῦ Ρούτσου ἔχει βέβαια τὴν ἀξίαν της ὡς χαρτί, ἀλλὰ ἔχει καὶ μερικὲς ἐλλείψεις:

1) Δὲν ἔχει λάθη!

2) Δὲν εἶνε κουτή!

3) Δὲν ἔχει τίποτα τὸ σοβαρὸν μὲ τὸ ὁποῖον νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ γελάσῃ, ὅπως συμβαίνει μὲ τὰς ἄλλας Συλλογάς!

4) Ἔχει μόνον 25 δραχμάς!

ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΛΙ ΓΙΝΑΝΕ ΚΑΙ ΣΟΒΑΡΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΤΟΥΤΗΝΕ ΟΠΩΣ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΠΑΝΤΑ!

Κι' ἄλλη ἑβδομάδα πέρασε! Βυθίστηκε στὸ ...χάος
τὸ τῆς αἰωνιότητος, ὡς γίνετ' ἀενάως
κι' ἄφισε πίσω της πολλὰ
συμβάντα καὶ καμώματα,
δυσάρεστα, μὰ καὶ καλὰ
ποὺ μερικὰ ἐμπήκανε εἰς ὅλων μας τὰ στόματα,
κι' ἄλλα περάσαν στὰ μουγγὰ καὶ ἄγνωστ' ἀπομείνανε
ἀπ' τὸ πολὺ κοινὸν
τῆς πόλεως τῶν 'Αθηνῶν
κ' εἶνε σὰ νὰ μὴ γίνανε.....

Πολὺ μᾶς ἀπησχόλησε ἡ βίζιτα τοῦ Βίλλυ
τοῦ Γερμανοῦ τοῦ γόητος,
ὅπου συναγωνίζεται τὸν κύριο Κονδύλη
στὴν ὀμορφιά, γιατὶ αὐτὸς εἶν' ἐλαφρῶς ἀνόητος.

Πολλὲς ἡμέρες πρὶν ἔρθεῖ, τὸ ἔμψυχον τὸ ὑλικὸν
αὐτῆς ἐδῶ τῆς πόλεως,
πρὸ πάντων δὲ—μὰ φυσικά!—τῶν ξιπασμένων θηλυκῶν
ὁ ὄχλος ὁ ἐπιπόλαιος,
μ' 'Εκεῖνον ξετρελλάθηκε—κ' ἡ 'Αθήνα ὅλη ὡμίλει
μονάχα γιὰ τὸν γόητα, τὸν τρισωραῖον Βίλλυ!
Βίλλυ ἐδῶ, Βίλλυ ἐκεῖ, ἀντάρα, χαλασμὸς,
σωστὸς ἐκβιλλισμός!
Ὥς κ' ἡ γιαγιά μου, ἀνοίγοντας τὰ ζαρωμένα χείλη,
ἐρώταγε φαφούτικα: «Θὰ δῶ καὶ γὼ τὸ Βίλλυ;»
«Ποιὸ Βίλλυ λὲς,γιαγιάκα μου;»«Καλὲ, αὐτὸν τὸν Φρὶτς!
θέλω κ' ἐγὼ νὰ τὸν ἰδῶ! Εἶμαι γυναῖκα—πρίτς!»

Τέλος, 'Εκεῖνος ἔφτασε κ' ἡ 'Αθήνα τὸν ἐδέχτηκε
σύσσωμη κι' ἀλαλάζοντας σὰ φρενιασμένη ἑταίρα
τὸ γόητα ποὺ ὡρέχτηκε
κάθε γρηὰ καὶ κάθε νιὰ στὸν κόσμο πέρα ὡς πέρα!
Τὶ φασαρία, τὶ κακὸ στὸν Πειραιᾶ σὰν βγῆκε
καὶ τὸν μπελᾶ του ὁ φουκαρᾶς μὲ τὰ δυὸ χέρια βρῆκε.
Οἱ 'Αθῆδες τὸν ἐτρέλλαναν μὲ θαυμασμοὺς παντοίους
κάθετους, ἴσους καὶ λοξοὺς κ' ἰδίως ὁ ρ ι ζ ο ν τ ί ο υ ς.
Μία ματιά του, ἕνα γλυκὸ χαμόγελο ἂν ἀρκοῦσε,
καὶ ὅλες μας τὶς ὄμορφες ἂν....γονιμοποιοῦσε.
μία καινούργια γενεὰ στὴ χώρα μας θὰ βλάσταινε
καὶ τὴν ἀρχαία ὀμορφιὰ στὰ χρόνια μας θ'ἀνάσταινε
κι' ἀγόρια, κοριτσάκια,
θὰ μοιάζανε μὲ ἄπειρα μικρὰ....Βιλλυφριτσάκια.
Μὰ ἕνας σκέτος ἄνθρωπος καὶ ὅσο Φρὶτς κι' ἂν εἶνε
τὶ νὰ σοῦ κάνῃ, ὅταν λυσσοῦν ὁλόκληρ' αἱ 'Αθῆναι
καὶ μόλις τονὲ βλέπουνε πέφτουν εὐθὺς ἀνάσκελα;
Φεύγει καὶ φεύγει δίνοντας πίσω του πέντε φάσκελα
καὶ πάει στὴν Γερμανίαν,
γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' ὅλην μας τὴν ἐρωτομανίαν!

Ἂς εἶνε! Ἦταν ὄμορφος πολὺ, π' ἀνάθεμά τον
κι' ἂν ὅλη ἡ 'Αθήνα μας μαζί του ἐκοιμᾶτον
θὰ ἔλεγα· χαλάλι του!
γιατὶ ἀκόμα καὶ...ἐμεῖς ζηλέψαμε τὰ κάλλη του,
τοῦ γόη τοῦ περιλάλητου.
«Γιὰ κύτταξέ τονε, σερί! Τὶ σὶκ, τὶ ἐλεγκάνς,
ἄχ, ἂν μποροῦσα μιὰ στιγμὴ νὰ ζύγωνα κοντά του
γιὰ νὰ τοῦ πάρω μιὰ....μπροστάνς,
τοὐτέστι προκαταβολὴ, ἀπὸ τὸν ἔρωτά του!»

Καὶ μία ἀπὸ τὴν Κοκκινιά, ἡ ὄμορφη Μαρίτσα,
ποὺ ξεχωρίζει ἀπ' ὅλ' αὐτὴ τὰ «ὀγλούδικα» κορίτσα
γιατὶ δὲν τὴν ἐκύτταζε ὁ Βίλλυ εἶχε θυμώσει
καὶ τόνε περιέλουσε μὲ μία γλῶσσα τόση:
«Οὔ νὰ χαθῆτε οὔλοι σας καὶ οὔλες
κυράδες, μὰ καὶ δοῦλες!
Βρὲ παλιοελλαδίτιδοι, βρωμιάρικοι καὶ γλύτσιδοι,
ποῦλοι ξετρελλαθήκατε
ποὺ ἕνα ξένο βρήκατε,
νὰ ρθῆτε, βρὲ, στὴν Κοκκινιά, νὰ δῆτε Βιλλυφρίτσιδοι!»

Καὶ κάποιος ἀπ' τὸ Φάληρο, ὁ φίλος μας ὁ Σταῦρος,
ὅπου τὸ πῆρε ἀπόφαση νὰ δῇ τὸ Φρὶτς ὁ μαῦρος,
γιατὶ ἔχει ἀλλοιώτικα προωδευμένα γοῦστα
καὶ ποὺ κρατεῖ ξανέκαθε «ἀμάχη» μὲ τὴ φοῦστα,
εἰς τὴν 'Αθήνα ἀνέβηκε νὰ δῇ τὸ Βιλλυφρίτση,
γιατὶ τοῦ εἶπαν ὄμορφος πὼς εἶνε σὰν....ἀγόρι,
ἀπελπισμένος γύρισε καὶ εἶπε «δὲν τὸν εἶδα
ἀπὸ κοντά, μ' ἀπὸ μακρυὰ μοῦ φάνηκε σὰ....γῦδα.
Τώρα, δὲν ξέρω ἂν ἤτανε αὐτὸς ἡ καμμιὰ ἄλλη,

Πῶς ἐδέχθησαν οἱ 'Αθηναῖες τὸν Βίλλυ Φρὶτς...

ὅμως καμμιὰ διαφορὰ δὲν εἶχανε στὰ κάλλη!
Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ τὸν ἄφησα γιὰ νὰ γυρίσω πίσω,
ἀλλὰ ποτὲ, ἐν ὅσῳ ζῶ δὲ θὰ τοῦ συγχωρήσω,
πὼς γιὰ νὰ ἰδῶ τὴν ὄμορφη τὴ Γερμανιὰ—τὴ Φρίτσα,
πῆγα κι' ἀνακατεύθηκα καὶ γὼ μὲ τὰ κορίτσα».

Τέλος ὁ Βίλλυ ἔφυγε καὶ πῆγε στὸ καλὸ
κ' ἐλπίζουμε πὼς θἄβαλε ὁ δυστυχὴς μυαλό!

Θ' ἀκούῃ 'Αθήνα τοῦ λοιποῦ καὶ βενὰ παίρνῃ μίλλια
καὶ ἄσημος θὰ προτιμᾷ χωριάτης ἀπ' τὰ Βίλλια
νὰ ἤτανε κι' ὄχι ἀστὴρ πρώτης γραμμῆς τῆς «Οὔφα»,
νὰ καταριέται ἑφτὰ φορὲς τὴ δόξα τὴ μαγκοῦφα.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔφτασε στὴν πόλη μας ἡ Μύλλερ
ποὺ ἦρθε ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο ποὺ ἦταν μὲ τὸ Βίλλυ,
ἐκεῖ φωτογραφίστηκε καβάλλα σὲ.....γκαμύλλερ.
Ἦρθε ἐδῶ ἕνα πρωῒ καὶ ἔφυγε τὸ δεῖλι.

Τὴν εἶδα· ἦταν ἄσκημη ἀρκούντως κι' ἀνεβόησα:
ἂν εἶνε ἔτσι οἱ καλλονὲς,τότε καὶ γὼ εἶμαι...γόησσα.
Πάντως ἐκείνη φέρθηκε σεμνὰ καὶ τόσ' ὡραῖα
κι' οὔτ' ἔκανε τὴ γόησσα καὶ οὔτε τὴ μοιραία,
μόνο ποὺ τὸν ἐμάζεψε καὶ φύγανε παρέα,
πράξη ποὺ τὴ δεχτήκαμε ὅλοι μας εὐγνωμόνως—
μὰ πειὸ πολὺ θὰ ἄξιζε νὰ εἶχε φύγῃ μόνος!

Ὡστόσο ἂς μὴν ὑποτεθῇ πὼς μᾶς ἐμπνέει ὁ φθόνος.
Ἀπόδειξις τόσα πολλὰ πὼς τοῦ ἀφιερώνουμε
καὶ σὲ εἰκόνες μιὰ, δυὸ, τρεῖς, ἐδῶ τὸν καμαρώνουμε.

Μὰ κι' ἄλλα στὴν 'Αθήνα μας ἐγίνανε συμβάντα,
ποὺ θὰ τὰ σχολιάσουμε καὶ κεῖνα ὅπως πάντα.

Εἰς τοὺς ἀριστοκρατικοὺς,καθὼς τοὺς λὲν τοὺς κύκλους!
ἔπιασε τὰς κυρίας μας μανία μὲ τοὺς κονίκλους.
Τὰ τρωκτικὰ τὰ δύστυχα, τὶ ἔχουνε νὰ πάθουνε.
Ἂς τὰ φυλάξῃ ὁ θεὸς, τὴν τύχη τους μὴ μάθουνε!
Κάθε κυρία τῶν κουνελιῶν ὁ Νέρων θενὰ γίνῃ
κι' ἀπάνθρωπα τὸ αἷμα τους στὸ χῶμα θὲ νὰ χύνῃ!
Ἂς κάνουν ὅ,τι θέλουνε, πεντάοα δὲ μᾶς μέλει,
μήπως πολλὲς ἀνέκαθεν δὲν πνίγουν τὸ κουνέλι;
Ὥς τόσο προτιμώτερο εἶνε νὰ μαγειρεύουνε,
παρὰ ἀνούσιες ἀβαντὺρ μὲ «ἀστέρας» νὰ γυρεύουνε.

Κάτι ἀπὸ τὴν ἑβδομάδα αὐτὴ ποὺ ἔλειπ' ἐπιμόνως
ἐγίνηκε. Ἕνας φόνος!

Κάποιος ἀπαισιόδοξος, ὡσὰν τὸ....Σοπενάουερ
ἐστότωσ' ἕνα ἀνώτερο ὑπάλληλο τῆς Πάουερ.
Τὰ πράγματα εἶνε δύσκολα τὴ «σήμερον ἡμέρα»
καὶ μιὰ φοβέρα διαρκῶς πλανᾶται στὸν ἀέρα.
Ξεχάστη τὸ «ὅ σὺ μισεῖς ἑτέρῳ μὴ ποιήσῃς
κι'ἄλλους ν'ἀφίνῃς γιὰ νὰ ζοῦν,ἂν θέλῃς γιὰ νὰ ζήσῃς.
Ὁ σεβασμὸς στὸν ἄνθρωπο, ἐξέλιπε τελείως
κι' ὁποιος πεινάει φαίνεται στὸν τρώγοντα γελοῖος.

«Θεέ μου, ἂς μὴν ἔβλεπα φτωχοὺς ὀλόγυρά μου,
κακοντυμένους καὶ χλωμοὺς,ποὺ θέλουν τὸν παρᾶ μου!
Τὶ θέαμ' ἀντιαισθητικὸ, ποὺ εἶν' αὐτὴ ἡ πλεμπάγια
καθὼς περνᾶς ἀδιάφορος, αὐτοὶ κυττᾶνε πλάγια.
καὶ ἔχουν τὴν ἀπαίτηση, οἱ ἀναιδεῖς, νὰ φᾶνε.
Ἄχ, οἱ φτωχοὶ νὰ λείπανε ἀπὸ τὸν κόσμο τοῦτο,
νὰ τοὺς ἐξαφανίζανε μὲ ξύλο καὶ μὲ κνοῦτο.....»

....

Λὲν πὼς πεινοῦσε κι' ἄσχημα μίλησε στὸν χορτᾶτο,
μὰ ἐκεῖνος δὲν τὸν ἄκουσε, ὁπότε—μπάμ καὶ κάτω!

Αὐτὰ λοιπὸν γιὰ σήμερα—τὴν ἄλλη τὴ βδομάδα
θὰ ξέρουμε τὶ ἔγινε ἀκόμα στὴν 'Ελλάδα!

ΠΩΛ ΝΟΡ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΠΑΠΑΡΟΥΝΑΣ,,

Μία ὡραία φωτογραφία τῆς ξανθῆς γοήσσης Ρενάτε Μύλλερ, κατερχομένης τὴν σκάλα τοῦ ξενοδοχείου τῆς «Μεγάλης Βρεταννίας» ἐπὶ καμήλου. Σημ. «Π α π α ρ ο ύ ν α ς». 'Η Ρενάτε Μύλλερ μόλις ἔχει ξεπεζέψει.

Συντάκτης τῆς «Παπαρούνας» εἶδε τὴν ἄλλην ξανθὴν γόησσαν Γκαμήλαν Χόρν, ἡ ὁποία τὸν ἐχαιρέτισε φασιστικῶς ὑψώνουσα τὸν ἀριστερὸν πόδα.

'Η «Παπαροῦνα» διαψεύδει τὸ ρητόν: «Οὐδὲν κενὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον!»

Μία σπανιωτάτη φωτογραφία τοῦ Βίλλυ Φρὶτς πρὸ 40ετίας ὅταν ὁ ξανθὸς γόης ἦτο ἓξ ἐτῶν.

'Ο Βίλλυ Φρὶτς καθ' ἣν στιγμὴν ἀνάπτει σιγαρέττον ποὺ τοῦ προσέφερεν ὁ συντάκτης μας. 'Ως γνωστόν, ὁ ὡραῖος «ἀστὴρ» εἶνε πρώτου μεγέθους σελάμης.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ "ΠΑΠΑΡΟΥΝΑΣ,,

ΟΙ ΔΥΟ ΕΡΜΑΦΡΟΔΙΤΟΙ
Ἤ
ΕΝΑΣ ΤΕΛΕΙΟΣ ΕΡΩΣ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ Λ-ΚΟΛ (ΚΑΤΑ ΔΙΑΣΚΕΥΗΝ Ν Β. Ρ.)

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Εἰς τὰ πολυτελῆ σαλόνια τῆς κυρίας Χούζη, καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ μιᾶς ἑορτῆς ὁ ὑπνωτιστὴς Περσόνης, ὑποφιάζεται ὅτι ἡ κόρη τῆς οἰκοδεσποίνης Ντίνα καὶ ἕνας νέος ὁ «χαριτωμένος Παῦλος» ὅπως τὸν ἔλεγαν, ἦσαν ἑρμαφρόδιτοι.

(Συνέχεια)

— Ἀπὸ τὸ στόμα σου καὶ στοῦ θεοῦ τ' αὐτί! Φώναξε ὁ Στρατηγός, στὸν ἐνθουσιασμό του, κυττάζοντας πολὺ τολμηρὰ τὴν κυρία Χούζη.

Οἱ προσκεκλημένοι ποὺ εἶχαν ἀπὸ καιρὸ «κοινὸν μυστικὸν» τὸ αἴσθημα τοῦ Στρατηγοῦ πρὸς τὴν οἰκοδέσποιναν, γελῶντας πλησίασαν τὸ ὄψιμο αὐτὸ ζευγάρι.

Ἡ κυρία Φανὴ χαμήλωσε ὑποτεταγμένη τὰ μάτια της καὶ ἕνα ἐλαφρὸ κόκκινο χρῶμα χύθηκε στὰ μάγουλά της.

Ὁ Βαρότσης, σὰν καλὸς στρατιωτικός, ἀντελήφθη ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὴν περίσταση.

— Κυρίες καὶ Κύριοι, εἶπε διακόπτοντας τὸν Περσόνην. Εὑρίσκομαι στὴν εὐχάριστη θέση ἀπόψε νὰ σᾶς ἀναγγείλω τοὺς ἀρραβῶνας μου μὲ τὴν κυρίαν Φανὴν Χούζη, ἐὰν βεβαίως καὶ αὐτὴ δὲν ἔχει.....ἀντίρρησιν!

— Ὡραία! ὡραία! φώναξαν ὅλοι κι' ὅλες, μὲ παρατεταμένα χειροκροτήματα!

— Νὰ ζήσετε!

— Ὤ, μὰ αὐτὸ ἦτανε σπουδαία συνωρίζ.

— Εἶσθε εὐτυχὴς, Στρατηγέ!

— Μερσί.

— Κάτι εἴχαμε καταλάβει τόσον καιρό.....

Καὶ τὰ συγχαρητήρια ἔδιναν κ' ἔπαιρναν.

Ὁ Βαρότσης ἔπλεε σὲ πελάγη εὐτυχίας:

Ἡ κυρία Χούζη, τὸ ἴδιο καὶ....χειρότερα.

— Τέλος πάντων, εἶπε ὁ Στρατηγὸς σιγὰ τῆς Μνηστῆς του, μὲ....κατάφερες ἐπὶ τέλους!...

Ἡ κυρία Φανὴ τὸν κύτταξε μ' ἕνα προσποιητὰ αὐστηρὸ ὕφος καὶ μουρμούρησε:

— Παλιόπαιδο!...

***

Ὁ Θωμᾶς Περσόνης σκυμμένος στὸ γραφεῖο του, καὶ σφίγκοντας τὸ κεφάλι του μέσα στὶς δυό του παλάμες, ἦταν βυθισμένος σὲ πολὺ παράξενες σκέψεις.

— Διάβολε, ψιθύριζε, ἡ Ντίνα Χούζη καὶ ὁ Παῦλος Βουγαρᾶς, δὲν εἶνε συνηθισμένοι ἄνθρωποι. Ναὶ, εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό. Ἀπ' τὸ γραφικό τους χαρακτῆρα φαίνεται καθαρά. Ὁ κάθε ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶνε καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκα μαζί. Ἕνα τέτοιο ζευγάρι ζητοῦσα σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ γιὰ νὰ δοκιμάσω τὴ θεωρία μου περὶ τοῦ «τελειωτέρου ἔρωτος».

Ἐκκεντρικὸς καὶ παράξενος ὅπως ἦταν ὁ Θωμᾶς Περσόνης, δὲν μποροῦσε νὰ ἡσυχάσῃ μὲ τὴν ἰδέα ὅτι συνήντησε στὴ ζωή του τὰ διὸ στοιχεῖα ποὺ ζητοῦσε γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ μεγάλο του πείραμα.

Πλησίαζε νὰ βραδιάσῃ, καὶ δὲν εἶχε ἀκόμα πάρει καμμιὰ ἀπόφαση.

Τέλος, σὰν μιὰ ἰδέα νὰ πέρασε ξαφνικὰ ἀπ' τὸ νοῦ του, πετάχθηκε ὄρθιος, ντύθηκε βιαστικά, φόρεσε τὸ καπέλλο του καὶ βγῆκε ἔξω στὸ δρόμο. Σταμάτησε ἕνα ταξὶ καὶ τοῦδωσε τὴ διεύθυνση τῆς κυρίας Χούζη.

Σὲ δέκα λεπτὰ κτύπησε τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας.

— Εἶνε μέσα ἡ δεσποινὶς Ντίνα Χούζη, σᾶς παρακαλῶ;..

— Μάλιστα.

— Εἰπέτε της ὅτι ὁ Θωμᾶς Περσόνης τὴν παρακαλεῖ πολὺ νὰ τὸν δεχθῇ.

— Μάλιστα.

Σὲ λίγο ἡ δεσποινὶς Χούζη τὸν ἐδέχετο σ' ἕνα μικρὸ γραφεῖο.

— Ὦ! Πῶς αὐτὴ ἡ εὐχαρίστηση, κύριε Περσόνη!

— Θὰ μοῦ συγχωρήσετε, δεσποινίς, τὴν ἐνόχληση ποὺ ἦλθα νὰ σᾶς κάμω...

— Τί λέτε, τί λέτε, καθῆστε, κύριε Θωμᾶ.....

— Μερσί.

Ὁ Περσόνης δὲν ἤξερε πῶς ν' ἀρχίσῃ. Εἶχε γίνῃ κίτρινος ἀπὸ τὴν ταραχή του. Σὲ μιὰ στιγμὴ πῆρε θάρρος, καὶ κάνοντας μιὰ μεγάλη προσπάθεια τῆς εἶπε:

— Δεσποινὶς Χούζη, ἔχω τὴν ἀντίληψιν ὅτι εἶσθε ἕνα πολὺ σπουδαῖο μέντιουμ...

— Χά, χά, χά, ἀλήθεια! Πῶς τὸ καταλάβατε;

— Ἀπὸ τὰ μάτια σας... Καὶ ξέρετε; Ἐὰν ἀποδειχθῇ ὅτι εἶσθε πράγματι....

— Πῶς θὰ ἀποδειχθῇ;!

— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελα νὰ σᾶς παρακαλέσω. Ἐὰν θέλετε νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ δοκιμάσω.

— Νὰ μὲ ὑπνωτίσετε;

— Ἐὰν αὐτὸ δὲν σᾶς πειράζῃ!

— Ἄ, ὄχι! Ξέρετε φοβοῦμαι πολὺ αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ πειράματα!

— Δὲν ἔχετε δίκηο!

— Ἴσως.

— Μὰ ξέρετε, θὰ σᾶς 'πῶ πολλὰ πράγματα γιὰ τὸ μέλλον σας ἂν δεχθῆτε νὰ ὑποβληθῆτε σ' αὐτὸν τὸν μικρὸ κόπο....

— Δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω κ. Περσόνη αὐτὴ τὴν ἐπιμονή σας!

— Ὦ, δεσποινίς! Ἕνα ἐπιστημονικὸν ἁπλῶς ἐνδιαφέρον....

Ἡ δεσποινὶς Χούζη εἶχε ἀρχίσει σιγὰ-σιγὰ νὰ γίνεται ἔξω φρενῶν.

— Κύριε, σᾶς εἶπα: δὲν εἶμαι διατεθειμένη νὰ δεχθῶ νὰ γίνω τὸ ἀντικείμενον τῶν ἐπιστημονικῶν σας μελετῶν. Καὶ μὲ μιὰ νευρικὴ κι' ἀπότομη κίνηση πετάχθηκε ὀρθία καὶ προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα.

Ὁ ὑπνωτιστής, ἔκαμε καὶ τὴν τελευταίαν ἀπόπειραν.

— Σᾶς παρακαλῶ, δεσποινίς, μὴν ἀρνεῖσθε ἕνα τόσο μικρὸ πρᾶγμα.

Ἡ Ντίνα, ἔξαλλη καὶ κόκκινη ἀπὸ τὸ θυμὸ καὶ τὴν ταραχή της τοῦ φώναξε μ' ἕνα τρόπο ποὺ δὲν τῆς πήγαινε καθόλου, δείχνοντας τὴν πόρτα.

— Ὁρίστε, κύριε! Ἐξαντλήσατε ὅλη τὴν ἀναιδειά σας, καὶ ἐξήντλησα ὅλη τὴν ὑπομονή μου! Ὁρίστε, εἶσθε ἐλεύθερος!

Ἡ προσβολὴ ἦταν μεγάλη.

Στὰ μάτια τοῦ ὑπνωτιστοῦ πέρασε μιὰ ἀστραπὴ μίσους. Ἔπρεπε νὰ ἐκδικηθῇ. Τὴν κύτταξε κατάματα κάνοντας ἕναν μορφασμὸ ἀηδίας καὶ μουρμούρισε:

— Ὥστε ὄχι;

Ἡ Χούζη τὸν κύτταζε κι' αὐτὴ ἀκίνητη, χωρὶς νὰ μιλᾷ.

— Ἔτσι λοιπόν, ἔ; ξανάπε ὁ Περσόνης μὲ τὸ ἴδιο ὕφος καὶ ἐξακολουθῶντας νὰ τὴν κυττάζῃ στὰ μάτια. Ξέρω πολὺ καλὰ ποιός καὶ ποιὰ εἶσαι! Θὰ τὸ μάθῃ λοιπὸν ὅλος ὁ κόσμος. Ἀφοῦ ἔτσι τὸ θέλεις....

Καὶ γύρισε ἀπότομα γιὰ νὰ φύγῃ. Δὲν εἶχε κάμει ὅμως οὔτε ἕνα βῆμα, ὅταν γύρισε τὸ πρόσωπό του γιὰ νὰ τῆς εἰπῇ ἀκόμη κάτι, καὶ εἶδε μὲ ἔκπληξή του ὅτι ἡ Ντίνα Χούζη εἶχε ἤδη ὑπνωτισθῆ καὶ ἐστέκετο σὰν ἄγαλμα μπροστά του μὲ κλειστὰ μάτια. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ ὁ Περσόνης τὴν εἶχε ὑπνωτίσει. Πλησίασε καὶ πάνοντάς την ἀπὸ τὸ χέρι τὴν ἔσπρωξε στὸ ντιβάνι. Ὕστερα ἔκλεισε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου καὶ στάθηκε λίγα δευτερόλεπτα ἀκίνητος κρατῶντας καὶ τὴν ἀναπνοή του, σὰν νὰ ἤθελε νὰ πεισθῇ ὅτι δὲν ὑπῆρχε ἄλλος ἄνθρωπος τριγύρω.

Προχώρησε σιγὰ-σιγὰ καὶ ἔφθασε στὸ ντιβάνι, ποὺ ξαπλωμένη ἡ Ντίνα ἀνάσαινε δύσκολα καὶ βαρειά.

Ἔσκυψε ἀπὸ πάνω της καὶ τὴν κύτταξε χαμογελῶντας σατανικά.

— Ντίνα! τῆς εἶπε, ἐνῷ τὰ μάτια του σὰν δυὸ ἠλεκτρικοὶ προβολεῖς τῆς διεβίβαζαν τὴ δύναμη τῆς τερατώδους θελήσεώς του.

Ἡ νέα ἔκανε νὰ κινηθῇ κάτως στενοχωρημένη.

— Ντίνα! τῆς ξανάπε, αὔριο στὶς πέντε τὸ ἀπόγευμα θὰ ἔλθῃς μόνη σου στὸ σπίτι μου ὅπως εἶσαι τώρα. Κατάλαβες;

— Ναί.

— Θὰ ἔλθῃς;

— Ναί.

— Στὶς πέντε τὸ ἀπόγευμα στὸ σπίτι μου....

— Ναί.

Ἡ ὑπνωτισμένη νέα ἐδέχθη τὴν διαταγήν. Ὁ ὑπνωτιστὴς ἦταν βέβαιος ὅτι τὴν ὡρισμένη ὥρα τὸ θῦμα του θὰ περιέπεπτε ἀποτόμως στὴν κατάσταση τῆς ὑπνώσεως καὶ θὰ ἔσπευδε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ, ὅπως τὴν εἶχε διατάξει. Ὅλην τὴν ἄλλην ἡμέραν δὲν θὰ ἐνθυμεῖτο τίποτε ἀπολύτως.

Ὁ Περσόνης ξανακύτταξε γύρω του ἀνήσυχος, κι' ἀφοῦ ἐπείσθη ὅτι δὲν ἦτο κανείς, ἐκάθησε στὸ ντιβάνι καὶ μὲ τὰ χέρια του ποὺ ἔτρεμαν ἐλαφρά, ἀνεσύρωσε τὰ φορέματα τῆς νέας, καὶ μὲ σατανικὴ περιέργεια βύθισε τὴν τρομερὴ ματιά του στὸ σποτεινὸ βάθος τοῦ παράξενου αὐτοῦ ὄντος ποὺ εἶχε δαμάσει.

. . . . . .

Φεύγοντας ἀπὸ τὸ μέγαρο τῆς κυρίας Χούζη ὁ ὑπνωτιστὴς Περσόνης, μπῆκε βιαστικὰ στὸ πρῶτο καφενεῖο ποὺ βρῆκε μπροστά του. Μισοκάθησε σ' ἕνα τραπεζάκι, ἔβγαλε ἀπ' τὸ πορτοφόλι του μιὰ κάρτα καὶ προσπαθῶντας νὰ συγκρατήσῃ τὸ χέρι του, ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ δυνατὴ ταραχή, ἔγραψε:

(Συνέχεια)

Ὁ Παῦλος καὶ ἡ Ντίνα, ἢ ἡ Παυλίνα καὶ ὁ Ντῖνος, ἠσθάνθησαν ἀμοιβαῖον ἐρωτικὸν αἴσθημα νὰ τραβᾷ τὸν ἕνα πρὸς τὸν ἄλλον

Ὁ Βίλλυ Φρὶτς ὡς «γκαρσὸν ντὲ μπυρὼ» τῆς «Παπαρούνας» μὲ τὴν ἰδιόχειρον ὑπογραφήν του

ΤΟ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ

ΕΝ - ΧΟΙΡΙΔΙΟΝ ΚΑΛΑΜΠΟΥΡΙΣΤΟΥ
ΟΔΗΓΟΣ ΑΛΟΓΟ - ΠΑΙΓΝΙΩΝ

ΜΑΘΗΜΑ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ

Διὰ νὰ παρασκευάσετε τὸ κατωτέρω καλαμποῦρι, λαμβάνετε τὰ ἑξῆς ὑλικά:

Ἕναν οἰνοπώλην, μίαν κόλλαν χαρτὶ καὶ τὰ χαρτόσημα μιᾶς μηνύσεως.

Λαμβάνετε τὴν κόλλαν τὸ χαρτὶ καὶ κάμετε μίαν μήνυσιν πρὸς τὴν Εἰσαγγελίαν τῶν Πρωτοδικῶν. Τὴν θέσιν ὅπου πρέπει νὰ γραφῇ τὸ ὄνομα τοῦ μηνυομένου, ἀφήνετε κενήν. Κατόπιν περιέρχεσθε τὰς ἀθηναϊκὰς ὁδοὺς καὶ βρίσκετε ἕναν γέροντα οἰνοπώλην, ὁ ὁποῖος νὰ ἐξασκῇ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν τὸ ἐπάγγελμα αὐτό. Τὸν ρωτᾶτε τότε ψυχραίμως πῶς ὀνομάζεται. Ὅταν μάθετε τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπώνυμόν του, σπεύδετε εἰς τὸ γραφεῖον σας καὶ συμπληρώνετε τὸ κενὸν πού, ὅπως θὰ ἐνθυμῆσθε, εἴχατε ἀφήσει εἰς τὴν μήνυσιν. Ἀφοῦ κάμετε καὶ αὐτὸ ὑποβάλετε τὴν μήνυσιν εἰς τὴν Εἰσαγγελίαν καὶ ἀναμένετε νὰ ὁρισθῇ δικάσιμος. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως καὶ ἐπειδὴ εἶνε γνωστὴ ἡ βραδύτης τῶν ἑλληνικῶν δικαστηρίων δύνασθε νὰ ναυπηγῆτε ἄλλα καλαμπούρια ποὺ σᾶς ἔχομεν διδάξει. Ὅταν λοιπὸν μετὰ δύο ἔτη ὁρισθῇ δικάσιμος πηγαίνετε εἰς τὸ δικαστήριον, ὅπου βεβαίως θὰ συναντηθῆτε μὲ τὸν οἰνοπώλην, τὸν ὁποῖον ἔχετε μηνύσει ἢ μὲ τοὺς κληρονόμους του.

Αὐτὸς θὰ σᾶς λέῃ:

— Βρέ, χριστιανέ μου, τί ἔπαθες καὶ μὲ τραβᾶς στὰ δικαστήρια; Σοῦ ἔκανα τίποτα;

Σεῖς ὅμως δὲν πρέπει νὰ τοῦ ἀπαντᾶτε. Κινηγῆστε τον δικαστικῶς μέχρι Ἀρείου Πάγου. Τί σημαίνει ἂν ἀδικηθῇ ἕνας ἄνθρωπος καὶ πέσῃ θῦμα, ὅταν ὁ ἱερὸς σκοπὸς εἶνε ἡ διάπραξις ἑνὸς καλαμπουριοῦ;

Ὅταν λοιπὸν ἔλθῃ ἡ σειρά σας καὶ ὁ πρόεδρος σᾶς ρωτήσῃ:

— Γιατὶ τὸν μηνύσατε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο;

Σεῖς πρέπει νὰ ἀπαντήσετε ἀμέσως:

— Διότι, κύριε Πρόεδρε, εἶνε.... Ἀρχαιοκάπηλος.

Ὕστερα, ἀφοῦ περμένετε βεβαίως νὰ σταματήσουν τὰ γέλια ποὺ θὰ δονοῦν τὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου, καὶ ἀφοῦ ἀκόμη δεχθῆτε τὰ συγχαρητήρια τῶν κρατουμένων, ἐξηγεῖτε εἰς τὸν Πρόεδρον:

— Δηλαδὴ θέλω νὰ εἰπῶ ὅτι ὁ κατηγορούμενος εἶνε παλαιὸς ταβερνιάρης, δηλαδὴ ἀρχαῖος κάπηλος!

Κατόπιν ἀναχωρεῖτε τῆς αἰθούσης μὲ ... φορεῖον.

ΜΑΘΗΜΑ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ

Λαμβάνετε μίαν Ἄνναν καὶ συνδέεσθε μετ' αὐτῆς φιλικῶς. Ἐὰν εἶνε ὡραία, δύνασθε νὰ συνδεθῆτε μετ' αὐτῆς καὶ ἐρωτικῶς ἀκόμη, χωρὶς τὸ τοιοῦτον νὰ βλάψῃ ποσῶς τὸ καλαμποῦρι. Κατόπιν τὴν ἀναγκάζετε μὲ πλάγια μέσα νὰ σᾶς προτείνῃ μίαν ἐκδρομήν. Δὲν πρέπει νὰ τῆς τὸ προτείνετε σεῖς, διότι παθανὸν νὰ ὑποψιασθῇ τὸ καλαμποῦρι καὶ νὰ αὐτοκτονήσῃ.

Σεῖς, δέχεσθε ἀμέσως τὴν πρότασιν τῆς Ἄννας, καὶ τὴν παρακαλεῖτε τὴν ἑπομένην εἰς τὰς ὀκτὼ τὸ πρωῒ ὅπως εἶνε στὸ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ της γιὰ νὰ περάσετε μὲ τ' αὐτοκίνητό σας νὰ τὴν πάρετε.

Ἐὰν δὲν ἔχετε αὐτοκίνητον περνᾶτε μὲ ποδήλατον. Τὴν ἑπομένην λοιπὸν καὶ εἰς τὰς ὀκτὼ παρὰ πέντε, φθάνετε ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Ἄννας. Αὐτή, ὅπως ἔχετε συμφωνήσει, θὰ εἶνε στὸ παράθυρο καὶ θὰ σᾶς περιμένῃ, χωρὶς νὰ ὑποψιάζεται κἂν ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ δωδεκάτου μαθήματος.

Ἀρχίζετε λοιπὸν νὰ τῆς πετᾶτε μὲ ὁρμὴν μεγάλες πέτρες, κατὰ προτίμησιν στὸ κεφάλι της. Ὅταν ἡ Ἄννα ἐξακολουθῇ νὰ μένῃ ἀπαθὴς καὶ αἰμόφυρτος στὸ παράθυρον, αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἶνε πολὺ κουτή, περισσότερο καὶ ἀπὸ σᾶς. Ὅταν ὅμως μετὰ τοὺς πρώτους λιθοβολισμοὺς σπεύσῃ νὰ κρυφτῇ μέσα στὸ σπίτι, θὰ 'πῇ ὅτι ἐκατάλαβε καλὰ τὸ καλαμποῦρι.

Ἀπλούστατα: κτυπῶντας τὴν Ἄννα μὲ πέτρες, ἦταν σὰν νὰ τῆς ἐλέγατε:

— Ἄνναβάλλω, τὴν ἐκδρομήν.

Τὴν ἑπομένην παρακολουθεῖτε τὴν.... ἐκφορά της, μειδιῶν ἱκανοποιημένος διότι ἔχετε ἐξιστνον φίλην.

(Συνέχεια)

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Τὸν διακεκριμμένον χειρουργὸν τῆς πόλεώς μας ὁ ὁποῖος δι' ἐπιτυχοῦς ἐπεμβάσεως μᾶς ἐθεράπευσεν ἐκ τῆς πενθερᾶς μας Διάνας Μπλάστρου εὐχαριστοῦμεν ἐκ βάθους καρδίας. Τοιοῦτος ἐπιστήμων τιμᾷ πράγματι τὸν τόπον καὶ εἶνε ἄξιος τῆς εὐγνωμοσύνης τῶν τεθλιμμένων συγγενῶν τῆς ἐκλιπούσης, οἱ ὁποῖοι λυποῦνται κατακαρδα διότι δὲν τὸν ἐκάλεσαν ἐνωρίτερον.

ΕΝΑΣ ΕΠΙΔΟΞΟΣ ΑΣΤΗΡ

Ἡ μὶς Εὔα Φάρλεῦ, ὁ νέος ἀστὴρ τῆς «Παραμάουντ» ποὺ ἐφωτογραφήθη πρὸ τοῦ κτιρίου τῆς «Παραμάουντ» ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ, ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον χάριν τῆς «Παπαρούνας». Εἶνε ἄλλωστε ἡ μονη φωτογραφία τῆς μὶς Εὔας Φάρλεῦ, ἡ ὁποία οὔτε Εὔα Φάρλεῦ λέγεται, οὔτε ἀστὴρ τοῦ κινηματογράφου εἶνε. Ἀλλὰ τί νὰ κάνουμε, ἀφοῦ ὅλος ὁ κόσμος ἔχει μανία μὲ τοὺς ἀστέρες; Κι' ὕστερα, ποῦ ξερετε ἂν καμμιὰ φορὰ δὲν γίνῃ «ἀστέρας» κι' αὐτὴ ἡ δεσποινίς; Ἐδῶ γίναν ἀστέρες κὰν καὶ κὰν!

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟ...ΕΘΝΟΣ

ΕΝΑΣ ΓΕΡΩΝ ΠΟΥ ΘΗΛΑΖΕΙ ΑΚΟΜΗ

Εἰς τὴν Φιλαδελφειαν τῆς Πενσυλβανίας ζῇ ἕνας γέρων ποὺ παρ' ὅλα τὰ ἐνενήκοντά του ἔτη ἐξακολουθεῖ νὰ θηλάζῃ ὡς μικρὸν βρέφος. Ἐτειδὴ πρὸ ἑξήκοντα ἐτῶν εἶχε τὴν ἀτυχίαν νὰ χάσῃ τὴν μητέρα του, εὑρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ προσλάβῃ τροφὸν (παραμάναν), ἀπὸ τὸ γάλα τῆς ὁποίας καὶ συντηρεῖται ἔκτοτε.

Συντάκτης τῶν «Τάϊμς» ἐπισκεφθεὶς τὸν γέροντα διεπίστωσε ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸν... ἀποκόψουν. Οἱ φίλοι καὶ συγγενεῖς του μετεχειρίσθησαν ὅλα τὰ μέσα διὰ νὰ τὸ ἐπιτύχουν, ἀλλὰ ἐστάθη ἀδύνατον. Ἔθεσαν ἐπὰ τῆς θηλῆς τοῦ μαστοῦ τῆς τροφοῦ πιπέρι, κινίνο κλπ., ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ γέρων ἔχει τὴν πρόνοιαν νὰ τὰ ἀφαιρῇ ἐπιμελῶς καὶ κατόπιν νὰ θηλάζῃ.

Τέλος λαβόντες ἕνα πέλεκυν τὸν... ἀπέκοψαν εἰς τὰ δύο.

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ ΧΩΡΙΣ ΡΟΔΕΣ

Εἰς μίαν γαλλικὴν κωμόπολιν, νέος τις ὀνόματι Ροδόλφος Παντιέ, διατείνεται ὅτι εὗρε ἕνα νέον αὐτοκίνητον χωρὶς ρόδες. Ἡ ἐφεύρεσις αὐτὴ ἀνεστάτωσε κυριολεκτικῶς τοὺς ἐπιστημονικοὺς κύκλους τῆς Γαλλίας, καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν σοφῶν μηχανικῶν της ἔσπευσαν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸν μέγαν ἐφευρέτην.

Οὗτος τοὺς ἐπέδειξε πράγματι ἕνα νέον αὐτοκίνητον, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε ρόδες.

Οἱ μηχανικοὶ ἔμειναν ἔκπληκτοι θαυμάζοντες τὸν παράξενον αὐτὸν μηχανισμόν.

Καὶ θὰ ἐπέστρεφον μὲ τὴν πλάνην αὐτὴν εἰς τὰς πατρίδας των, ἂν τὸ μικρὸ παιδὶ τοῦ ἐφευρέτου δὲν ἐμαρτυροῦσε τὸ μεγάλο μυστικὸ τοῦ πατρός του:

— Ὁ μπαμπᾶς μου, εἶπε ὁ μικρός, ἔβγαλε τὶς τέσσερες ρόδες τοῦ αὐτοκινήτου καὶ τὶς ἔχει κρύψει στὸ ὑπόγειο!

Κατόπιν αὐτοῦ οἱ σοφοὶ ἔκοψαν... ρόδα μυρωμένα.

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΛΑΝΔΡΥ

Εἰς μίαν κεντρικὴν συνοικίαν τῆς Μασσαλίας, συνελήφθη πρὸ ἡμερῶν κάποιος ὀνόματι Ροβέρτος Μπρέν, ποὺ θεωρεῖται ὡς μία ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας ἐγκληματικὰς φυσιογνωμίας τοῦ αἰῶνος μας.

Ὁ ἐν λόγῳ κακοῦργος εἶχε φονεύσει μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς συλλήψεώς του δύο χιλιάδας γυναῖκας καὶ ὀκτακοσίας πεντήκοντα πενθεράς. Τὰ πτώματα τῶν ἀτυχῶν αὐτῶν πλασμάτων τὰ ἀπέριπτε εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων τοῦ γραφείου του, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐπὰ μακρὸν χρονικὸν διάστημα ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν ἀνακαλύψουν.

Ἡ Ἀστυνομία εἶχε ἐπανειλημμένως ἐρευνήσει τὴν οἰκίαν του, ἀλλὰ δὲν ἐφοντάσθη ποτὲ νὰ ψάξῃ καὶ εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων. Τὸ θεωροῦσε τόσο ἀστεῖον!

Ὁ συλληφθεὶς κρατεῖται εἰς τὸ Τμῆμα Μεταγωγῶν τῆς Μασσαλίας, ἄτυυ θὰ τοῦ ἀπονεμηθῇ ὁ Μεγαλόσταυρος τοῦ Σωτῆρος, διὰ τὰς μεγάλας ὑπηρεσίας του πρὸς τὸ.... ἀνδρικὸν γένος.

ΑΛΩΝΙ ΤΗΣ "ΠΑΠΑΡΟΥΝΑΣ„

ΜΕΓΑΛΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΤΙΩΝ ΚΑΙ ΓΑΜΠΩΝ

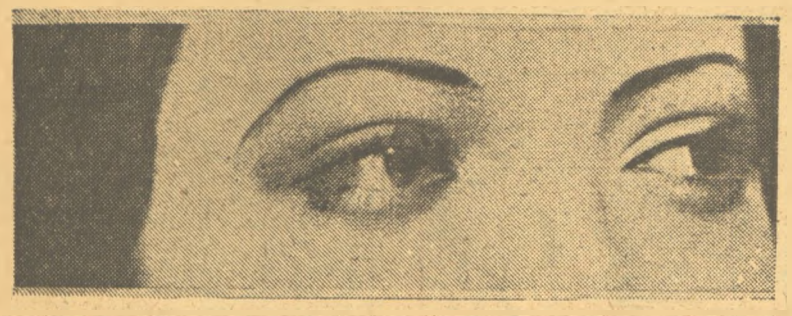

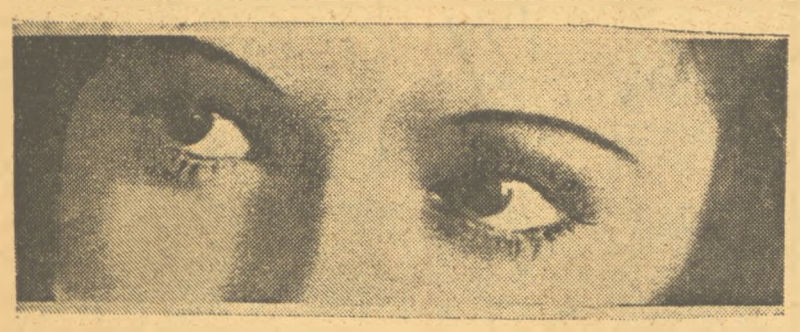

Ἀντικείμενον τοῦ διαγωνισμοῦ. Σὲ ποιοὺς κινηματογραφικοὺς ἀστέρας ἀνήκουν τὰ μάτια; Σὲ ποιὰ μάτια ἀνήκουν οἱ δημοσιευόμενες γάμπες;

Ἐπίσης ἡ «Παπαροῦνα» ζητεῖ ἀπάντησιν ἐπὶ τῶν κάτωθι ἐρωτημάτων:

Α') Ὑπάρχουν ἀστέρες μὲ μάτια;
Β') Ὑπάρχουν ἀστέρες μὲ γάμπες;
Γ') Ὑπάρχουν μάτια μὲ γάμπες;

Ἡ «Πὼλ Νὸρ Φίλμ» ἀδιόρθωτη πάντα συνεχίζει τὸν πρωτότυπο διαγωνισμὸ ποὺ εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ τὸ προηγούμενο φύλλο τῆς «Παπαρούνας». Στὸ προηγούμενο φύλλο τῆς «Παπαρούνας» ὅπως πρέπει νὰ θυμοῦνται οἱ ἀναγνῶσται τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ, εἶχαν δημοσιευθῆ τέσσερα ζευγάρια ὡραίων ματιῶν ποὺ ἀνῆκαν σὲ τέσσερις κινηματογραφικοὺς ἀστέρας. Στὸ σημερινὸ φύλλο ἀπεκαλύπτουμε τί εἶχε συμβῆ στὸ προηγούμενο. Τὰ ζευγάρια τῶν ματιῶν ποὺ ἐπρόκειτο νὰ δημοσιευθοῦν ἦσαν ἀρχικῶς ἕξη, ἤτοι εἴχαμε ἐν ὅλῳ δώδεκα μάτια κινηματογραφικῶν ἀστέρων. Ἀλλὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν, ἐπειδὴ ἔπεσε πολλὴ ὕλη, δὲν ἐχωροῦσαν καὶ τὰ ἕξη ζευγάρια τῶν ματιῶν καὶ — τὸ λέμε αὐτὸ μὲ λύπη μας — ἀναγκασθήκαμε νὰ βγάλουμε τὰ τέσσερα μάτια... Θὰ πῆτε: ἀφίσατε λοιπὸν δύο ἀστέρας τοῦ κινηματογράφου χωρὶς μάτια; Ὄχι βέβαια! Δὲν εἴμαστε τόσο σκληροί, ὥστε ν' ἀφίσουμε δυὸ κινηματογραφικοὺς ἀστέρας χωρὶς μάτια! Ἄλλως τε, δὲν τὰ ἐπετάξαμε! Καὶ σήμερα ποὺ μᾶς ἐχρειάστηκαν, τὰ βάζουμε ἐδῶ καὶ συνεχίζουμε τὸ διαγωνισμό μας, συμπληρώνοντάς τον, κατὰ ἕνα τρόπο ποὺ ἀσφαλῶς θὰ μποροῦσε νὰ χαρακτηρισθῆ πρωτότυπος, ἂν ἡ «Παπαροῦνα» δὲν εἶχε συνειθίσει τοὺς ἀναγνώστας της μὲ παρόμοιες τρέλλες! Λοιπὸν ἔχουμε καὶ λέμε:

Ὁ μεγάλος διαγωνισμὸς τῆς τεραστείας κινηματογραφικῆς Ἑταιρείας «Πὼλ Νὸρ Φίλμ» συμπληρώνεται ὡς ἑξῆς: Καλοῦνται οἱ ἀναγνῶσται μας νὰ ἀνεύρουν τοὺς κατόχους ὄχι μόνον τῶν ὡραίων ματιῶν ποὺ ἐδημοσιεύσαμε στὸ προηγούμενο φύλλο μας, ὡς καὶ τῶν ματιῶν ποὺ δημοσιεύουμε σήμερα, ἀλλὰ καὶ τῶν ὡραίων καὶ σμιλευτῶν γαμπῶν ποὺ δημοσιεύουμε κάτω ἀπὸ τὰ μάτια, πρὸς κοινὸν σκάνδαλον. Ἔτσι μὲ τὸ σύνολον τῶν ματιῶν ποὺ ἐδημοσιεύθησαν στὰ δύο τελευταῖα — μαζὶ μὲ τὸ σημερινὸ — φύλλα τῆς «Παπαρούνας» καὶ ποὺ γίνονται ἐν ὅλῳ ἕξη ζευγάρια καὶ μαζὶ μὲ τὸ σύνολο τῶν γαμπῶν ποὺ ἔχετε ἀνὰ χεῖρας γίνεται ἕνας καινούργιος μεγάλος διαγωνισμὸς, ποὺ θὰ δώση δουλειὰ στοὺς χασομέρηδες. Καὶ τὸ θέμα τοῦ διαγωνισμοῦ συμπληρώνεται! Οἱ ἀναγνῶσται μας πρέπει νὰ βροῦνε τὴ λύση τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ νὰ μᾶς εἰδοποιήσουν ἐντὸς μιᾶς ὥρας ἀπὸ τῆς κυκλοφορίας τοῦ φύλλου, ἄλλως χάνουν τὸ δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὸν διαγωνισμὸν μετὰ βραβείων (σημειῶστε το καλά!) καὶ διατηροῦν τὸ δικαίωμα συμμετοχῆς, (ἐφόσον δὲ μποροῦμε νὰ τὸ ἀπαγορεύσουμε σὲ κανένα νὰ ἀσχολῆται μὲ τὰ μάτια καὶ μὲ τὶς γάμπες μας) ἄνευ βραβείων.

Δ') Ὑπάρχουν γάμπες μὲ μάτια;
Ε') Ὑπάρχουν ὅλα αὐτὰ πουθενὰ ἀλλοῦ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν «Παπαροῦνα»;
ΣΤ') Διατί;

Ὅποιος ἀπαντήση εἰς τὰ παραπάνω ἐρωτήματα θὰ πῆ ὅτι εἶνε ἕνας φοβερὸς χασομέρης ποὺ δὲν ἔχει ἄλλη δουλειά, παρὰ κάθεται καὶ ἀσχολεῖται μὲ παρόμοιες ἀνοησίες, ἐκτὸς ἂν τοῦ ἀρέσουν τὰ ὡραῖα μάτια καὶ οἱ ὡραῖες γάμπες.

Ἀλλὰ καὶ σὲ ποιὸν δὲν ἀρέσουν, ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε;

Ἡ Διεύθυνσις
τῆς «Πὼλ Νὸρ Φίλμ Κο»

ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΙ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΑΝΔΡΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ ΤΩΝ

Μὴ μοῦ χαλᾶς τὰ γοῦστα μου καὶ πάρε μοῦ τα σοῦλα, Βιλλυ Φρίτς!

ΑΙ ΑΤΘΙΔΕΣ

Θέλω νὰ γίνω θηλυκὸς Λαντρύ!

ΜΑΙΡΗ ΓΟΥΛΑΝΤΡΗ

Ἂν τὸ πάρης τὸ πρᾶμα στατικά, δυναμικὰ καὶ γλοιώδικα, ἡ μυστηριώδικια νόηση ποὺ ἔχει κανένας ὄντας μπῆ σ' ἕνα χασικλήδικο καὶ στανθῆ σώψυχα τὴ σωτερικάδα τοῦ ζούματου, ἔχει δίκιο ὁ μεγάλος μας ὁ Παλαμᾶς.

ΑΛΚΗΣ ΨΥΛΛΟΣ

Ὁ κ. Ξενόπουλος εἶνε πεθερός μου.

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

Ὁ κ. Χάρης εἶνε γαμπρός μου.

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐμπρὸς τῆς γῆς οἱ κολασμένοι, τῆς πείνας σκλάβοι, ἐμπρός! Ἐμπρός!

ΕΛΕΝΑ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ

«Ὦ κεραμίδα!» Ἀνεφώνησα ἔκπληκτος.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΛΑΣΤΗΡΑΣ
Ἀρχηγὸς 1922 ἐπαναστάσεων

Φύλακες, γρηγορεῖτε!

ΠΑΝΑΓΗΣ ΤΣΑΛΔΑΡΗΣ

ΑΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑΙ ΕΡΩΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΙΩΣΗΦΙΝΑΝ

Ρίγησσα τῆς καρδιᾶς μου!

Δὲν ξέρω τόσο καλὰ τὰ ἑλληνικά. Οἱ πολέμοι δὲ μ' ἀφήσανε νὰ μάθω τέλεια τὴν ὄμορφη γλῶσσα τοῦ Ἀριστοτέλη καὶ τοῦ Ξενοφῶντα, ποὺ κανε τὸ Στρατηγὸ μὲ ξένα φόντα τότε, στὴν κάθυδο τῶν χοιρομηρίων ἀπὸ τὰ σφαγεῖα τοῦ Σικάγου. Ὁπωσδήποτε σ' ἀφίνω νὰ μαντέψης τὸ τερατώδικο πάθος ποὺ μοῦ μετέδωσε μιὰ ὄμορφη Μαμελοῦκα, ἀπὸ τὴν ἔνδοξη ἐκστρατεία τῆς Αἰγύπτου, τότε ποὺ πήγαμε νὰ λευτερώσουμε τὸν Καβάφη ἀπὸ τὰ νύχια τῶν ἰθαγενῶν, ποὺ τοὺς εἶχε πιάσει καὶ δὲν τοὺς ἄφηνε νὰ φύγουνε καὶ νὰ σὲ βεβαιώσω, ὅτι ποτὲς μέχρι τώρα δὲν εἶχα αἰσταν θῆ τόσο θηριώδικα τὸ πάθος ποὺ μὲ περιζώνει μ' ὅλο ποὺ ὁ γιατρός μου ὁ Ἀντωμιάρχης ποὺ προϊβάστηκε καὶ γίνηκε νωματάρχης, μοῦγραψε κάπου ἑξακόσα ἕξη φάρμακα γιὰ τοὺς κάλους, ἐξ αἰτίας ποὺ εἶμαι στρατηγὸς περικαλλὴς—κι' ἂς ὄψεται ὁ ἀρχαῖος Περικλῆς. Σὲ φιλῶ, ἀγαπημένη μου Ἰωσηφίνα, καὶ κύττα νὰ μὴν κάνης κατάχρηση τῆς φιλίας μου μὲ οὔλους τοὺς ὀξιωματικοὺς τῆς φρουρᾶς τοῦ Παρισοῦ. Γυρίζοντας στὸ Παρίσι, θὰ περάσω κάτου ἀπὸ τὴν ἀψῖδα τῶν Κεράτων ποὺχεις τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ ἑτοιμάζης. Ἀντίο, πρὸς τὸ παρόν, λατρεμένη μου Ἰωσηφίνα, καὶ τὸ νοῦ σου ὅταν κάθεσαι, τὸ νοῦ σου γιατὶ μπορεῖ νὰ πάθη τίποτα τὸ ὀμορφότερο σύνεργο τῆς τέχνης σου καὶ τότε ἀλλοίμονο! Χαθήκαμε κ' οἱ ἕντεκα! Εὐτυχῶς ποὺ τὄχεις στὴν ἀσφάλεια πυρὸς σιδήρου κλπ.

Μὲ ἀράπη,
Ναπολέων

Υ. Γ. Τὸ νοῦ σου στὰ τυπογραφικὰ λάθη. Διόρθωσε τα μονάχη σου καὶ πρὸ πάντων ἐκεῖνο τὸ τελευταῖο «μὲ ἀράπη». Μὴν τυχὸν γίνη «μὲ ἀγάπη», γιατὶ θὰ μὲ φάη ὁ Καβάφης.

Ὁ ἴδιος

Η ΙΩΣΗΦΙΝΑ ΜΠΑΙΚΕΡ ΣΤΟ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΑ

Δοξασμένε μου στρατηλάτη,

Πῆρα τὸ γράμμα σου, μὰ δὲν τὸ διάβασα ἀκόμα. Πάντως ἐκάθησα ἀπάνω γιὰ νὰ μοῦ ἐντυπωθῆ καλὰ καὶ ἔτσι νὰ ἔχουν οἱ θαυμαστές μου κάτι νὰ διαβάζουνε ὅταν χορεύω ἀπάνω στὸ παλκοσένικο. Ἄλλη φορὰ ὅμως, θὰ προτιμοῦσα, Ναπολέων μου, ἀντὶ γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ γλυκανάλατα λόγια, νὰ μοῦ ἔγραφες τὸ πρόγραμμα τῆς ἑπομένης παραστάσεως.

Ἀντίο, ἀγάπη μου, καὶ χαιρετίσματα στὸν κ. Βλυχερόπουλο.

Ἰωσηφίνα Στοιντεμπαΐκερ
(Ἐννέα ἵππων)

Υ. Γ. Ὅσο γιὰ τὸν «ἀράπη σου», μὴν ἀνησυχῆς. Στὸν ἄφησα ὅπως ἤτανε.

Ἡ ἴδια

Η κ. ΜΑΓΚΟΥΡΟΠΟΥΛΟΥ ΣΤΟΝ ΑΝΤΡΑ ΤΗΣ

Ἀγατημένε μου,

Στεῖλε μου 15 χιλιάδες ποὺ μᾶς χρειάζονται.

Ἡ Καίτη σου

Υ. Γ. Σὲ λατρεύω πάντα. Ὁ Κώστας Μαλαμούρδας, ὁ οἰκογενειακός μας φίλος εἶνε πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία του καὶ πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ μένα. Μὲ βρίσκει ἐντελῶς τοῦ γούστου σου. Μὰ δὲν ἀμφέβαλα γι' αὐτό. Ἄλλωστε, σὰν παιδικός σου φίλος ἔχει τὰ ἴδια γοῦστα μαζί σου—καὶ μοιάζετε πολὺ στὸ χαρακτῆρα. Τόσο, ποὺ σᾶς ὑποπτεύομαι σᾶς τοὺς δυό. Πῶς ξέρει ὁ Κώστας τόσο πολὺ τὰ χούγια μου;

Ἡ ἴδια

Ὁ κ. Μαγκουράπουλος στὴν Καίτη του.

(Τηλεγράφημα)

Χρήματα ἐστάλησαν ἐπὶ τραπέζης.
Μαγκουράπουλος καὶ Σία

ΔΕΝ ΠΕΙΡΑΖΕΙ

Ἕνα αὐτοκίνητον λεωφορεῖον τρέχει σ' ἀνώμαλο δρόμο μὲ μεγάλη ταχύτητα. Οἱ ὄρθιοι ἐπιβάτες προσπαθοῦν νὰ κρατηθοῦν ἀπὸ τὰ λουριὰ ποὺ κρέμονται ἀπὸ τὴν ὀροφὴ τοῦ ὀχήματος.

Ἕνας ὅμως πιάνεται κατὰ λάθος ἀπὸ τὰ γένεια ἑνὸς ψηλοῦ παπᾶ.

—Τέκνον μου, τοῦ λέει ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ, τί κάμεις αὐτοῦ; Ἔχεις πιαστῆ ἀπὸ τὴν γενειάδα μου!!

Καὶ ὁ ἐπιβάτης ἀφηρημένος τοῦ ἀπαντᾶ:

—Δὲν πειράζει, στὴν ἄλλη στάσι θὰ κατέβω.

ΕΙΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΝ ΜΕΣΟΥ ΘΕΡΜΑΝΣΕΩΣ

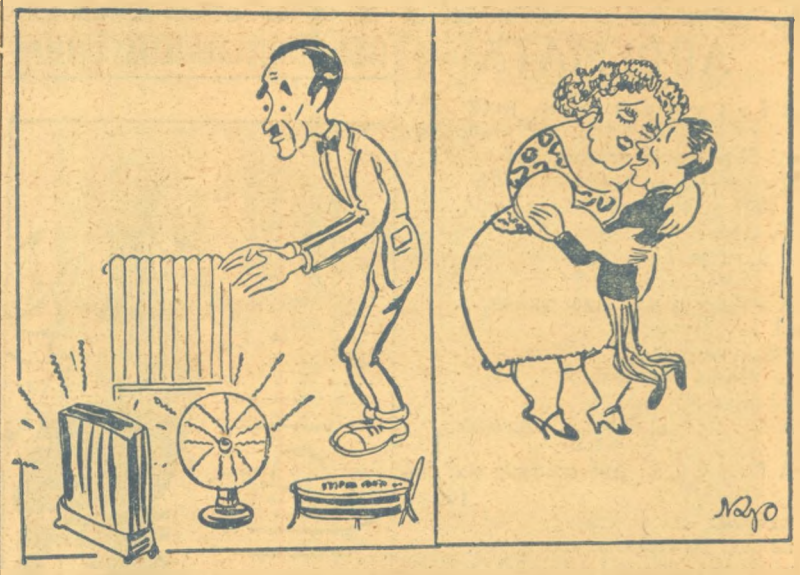

Τὰ κύτταξε ὅλα... Κανένα δὲν τοῦ ἔκανε...

Ὡς ποὺ στὸ τέλος βρῆκε το πειὸ ἀποτελεσματικό...

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΑΤΤΙΚΟΝ

Ἀφοῦ μιὰ μέρα μοναχὰ κάνανε (τοὺς γκιουλέκες,
λάσπη εὐθὺς τὸ κόψαν' «Ἕνας (ἄντρας, δυὸ γυναῖκες!»

ΑΠΟΛΛΩΝ

Τὸ κίνημά του ἀπέτυχε· ὁ κὺρ (Πλαστήρας ὅμως
δὲν ἀπελπίστη: Γνώριμος τοῦ εἶν' «Ὁ Κακὸς Δρόμος».

ΙΝΤΕΑΛ

Ἐπῆρε δρόμο μέλαινα «ἀπρὲ λὰ (καταστρὸφ»
κ' ἔγινε ἄφαντος καθὼς ὁ ἀδάμας (τοῦ «Ὀρλώφ».

ΠΑΝΘΕΟΝ

«Ἀφοῦ ὅ,τι χτίζω ἐρείπιο σωριά- (ζεται μπροστά μου,
—εἶπε ὁ Λευτέρης — θὰ γινῶ «Ὁ (Ἔμπορος τῆς ἄμμου».

ΣΗΛΕΝΤΙΤ

Μερκούρη, κι' ἂν ἐφέρθηκες λιγά- (κι παρανόμως,
μὰ ἐσένα δὲ σ' ἀπόμενε οὔτ' «Ὁ (Κακὸς Δρόμος».

(Σημ. «Παπαροῦνας»). Ὁ ποιητὴς ἐννοεῖ τὴν ὁδὸν Ζωοδόχου Πηγῆς.

ΠΑΛΛΑΣ

Κι' ἂν ἦσουνα ἀνέκαθεν πλάσμα (ὡραῖο κι' οὐράνιο
Λευτέρη μου, ἀπόμεινες σὰν τὴ «Σουζὰν στὸ μπάνιο».

ΟΥΦΑ

Τὸ στάδιό σου ἐκόπηκε, Λευτέρη, (ἀποτόμως
καὶ ἔφτασε στὸ τέρμα του καὶ σέ- (να «Ὁ Κακὸς Δρόμος».

ΑΧΙΛΛΕΙΟΝ

Πολὺ μαυρίλα πλάκωσε, κὺρ-Πα- (παναστασίου,
καὶ γίνηκες ὁ «Κύριος ὁ τοῦ Με- (σονυκτίου».

ΑΘΗΝΑΙΚΟΝ

Παπᾶ, στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ σὲ (ἄφισεν ὁ ἔρως
καὶ τώρα ἀέρα κοπανᾶς σὰν «Ἄσ- (σος τοῦ Ἀέρος».

ΑΡΗΣ

Ἐγὼ δὲ σ' ἐμπιστεύουμε, βρὲ Γου- (λανδρῆ, μπεμπέκα μου,
γιὰ νὰ σοῦ πῶ καμμιὰ φορὰ «Τὸ (νοῦ σου στὴ Γυναίκα μου!»

ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΕΡΑΤΟΣ

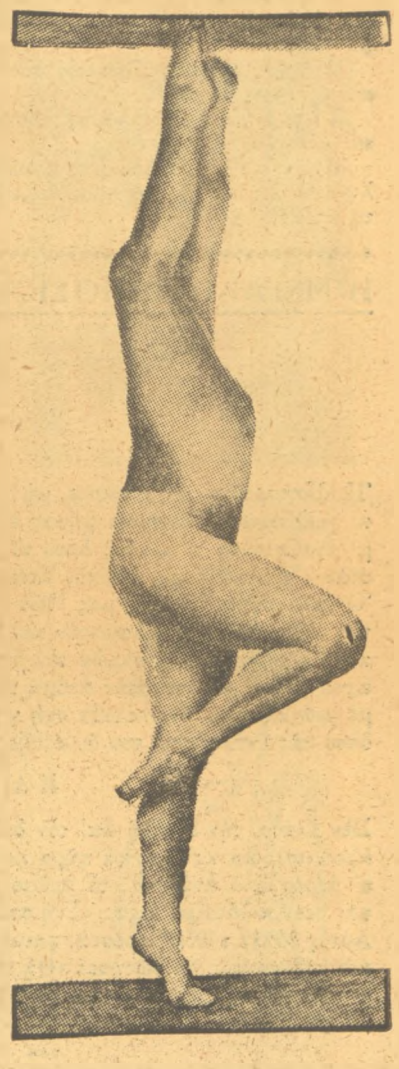

Ἡ μεγάλη Σουηδὶς χορεύτρια Ἄστα Πίλσεν, καθ' ἣν στιγμὴν ἐκτελεῖ ἕνα δυσκολώτατον ἀκροβατικὸν γύμνασμα εἰς τὸ περίφημον μπαλέττο τοῦ Κίρχ «Τὸ θηρίο μὲ τὰ τέσσαρα ποδάρια».

ΜΑΚΑΒΡΙΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

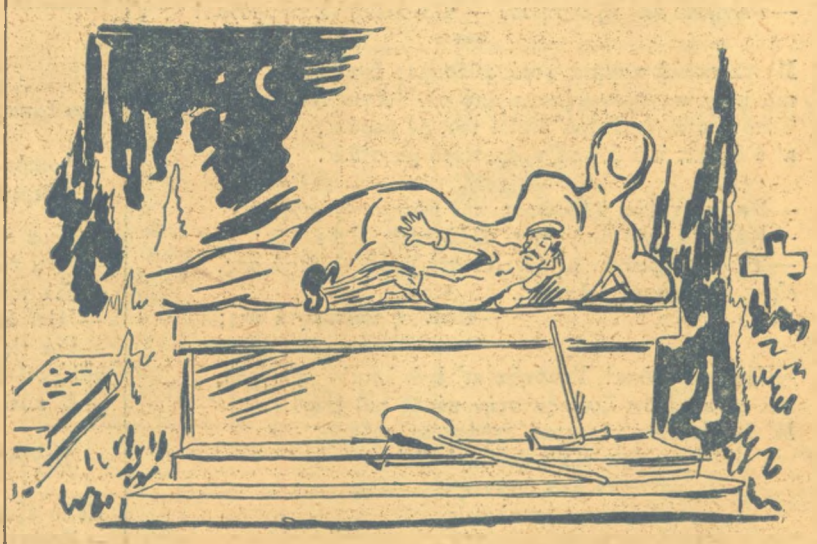

Ὁ μεθυσμένος νεκροθάπτης ποὺ νομίζει ὅτι βρίσκεται στὸ κρεββάτι του: Γυναῖκα, κάνε πάρα πέρα!...

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ "ΠΑΠΑΡΟΥΝΑΣ,,

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

Α ἴ ν ι γ μ α. Βγαίνει μετὰ ἀπὸ (βροχὴν
κι' ἔχει ὡραῖο χρωματισμό,
εἶνε καμπύλον, καὶ τὸ ἔχει 'δῆ
ὁ Νῶε πρῶτος στὸν κατακλυσμό.
Τί εἶναι;
Λ ύ σ ι ς: Τὸ κέρατο.

***

Α ἴ ν ι γ μ α: Ἔχω φαλάκρα,
μὲ λὲν Παναγῆ,
στὰς ἐκλογὰς
τὸ κόμμα μου ἔχει βγῆ.
Τί εἶμαι;
Λ ύ σ ι ς: Ὁ ὕπνος.

***

Α ἴ ν ι γ μ α: Δυὸ στέφανα καὶ δυὸ (κεριὰ
παπάδες καὶ ψαλτάδες,
πέπλα, δαχτυλίδια καὶ εὐχές,
μπομπονιέρες καὶ σουμάδες.
Τί εἶνε;
Λ ύ σ ι ς: Ἡ ἀγχόνη.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΩΝΑ

Ὀ λ ο χ α γ ὸ ς: Ἔλα 'δῶ, μάγε-
Πόσα κομμάτια κρέας ἔρριξες στὸ καζάνι;
Μ ά γ ε ι ρ ο ς: Ἑκατὸν εἴκοσι πέντε, κύριε λοχαγέ.
Λ ο χ α γ ὸ ς: Τώρα πῶς βρίσκον τα: μόνο ἐννενῆντα πέντε;
Μ ά γ ε ι ρ ο ς: Δὲν ξέρετε κύριε λοχαγὲ ὅτι μὲ τὸ βράσιμο...μαζεύει τὸ κρέας!

ΕΝΩ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ Ν' ΑΠΙΓΗ ΕΝΑΣ ΦΑΛΑΚΡΟΣ..

— Γιὰ νὰ δοῦμε εἰν' ἀληθινὴ ἡ παροιμία πῶς ὁ πνιγμένος ἀπ' τὰ μαλλιά του πιάνεται;

ΠΑΙΔΙΚΗ ΑΦΕΛΕΙΑ

Ἡ Μ π έ μ π α: Τάκη, ἡ μαμά σου δὲν ἀγαπάει τὸν μπαμπᾶ σου!
Ὁ Μ π έ μ π η ς: Ποῦ τὸ ξέρεις;
Ἡ Μ π έ μ π α: Νά, ἐχτὲς τὸ βρά δυ τὸν ἔδιωξε ἀπ' τὸ σπίτι σας καὶ ἦρθε καὶ κοιμήθηκε μὲ τὴ μαμά μου!

ΑΠΟΗΕΝΟΗΜΕΝΑ ΔΙΑΒΥΜΑΤΑ

ΣΒΟΥΝΙΕΣ ΚΑΙ ΦΟΥΜΟ

Σβουνιὲς καὶ φοῦμο ἀνάκατα. Φάλουρα! (Καμποῦτρα!
Λάμια χαμουροζούγκωτη, μπλαφάρω κι' (ὡριομοῦτρα!
Ζοῦδι περίσα ἀπόκοτο, χαβιαροκορυτσάζει,
Ὦ, τ' ἀστημένια νούφαρα, κουρούπια στὸ
Κι' ἀπὲ βαρεῖ (περδίζι.
σαριβαρὶ
κι' ἀμπαρακανταμπρακάμπρα
τορεαντόρ, ἀλάμπρα!
Ὦ Κάρμεν, καρμενίζοντας μὲ σέσκλα καὶ (μὲ σκλήθρες,
μέσα στὰ οὐράνια τρίσβαθα γιομόζουν (κανταηλύθρες,
τουβλόσπιτα μὲ πλύθρες.
Μ' ἀλλοῦ αὐτά! δὲν παίζουμε σὰν πρόκει- (ται γιὰ ποίση,
κιοῦστρα καὶ στοκοφίσι!
Ὅμως, ὄντας σ' ἀχόσταρα
τ' ἄρπαζες τἀραπόσταρα
μὲ φούρια λυσσασμένη
καὶ 'γὼ ἀπὸ κεῖ κατάλαβα
κι' ἀφὰ καὶ θεοπάλαβα,
πῶς εἶσαι παντρεμένη.
Ὠιμέ, καϋμέ μου ἀνείπωτε
κι! πόθε μου ξετσίπωτε
σταλαματιά, σταλαματιὰ μοῦ ρούφηξες τὸ (γαῖμα
κι' ὀστεριὰ μὲ προσκάλεσες σ' ἕνα θυέ- (στειο γέμα.
Γύρου, τριγύρου, γύρουθε, ὁλοτρόγυρα, (γιαγυρου
Μὲ πλάνεψες μπαμπέσικα. Ἀνθὲ τοῦ πο- (δογύρου!

ΟΝΕΙΡΟΣ ΚΕΛΕΠΟΥΡΗΣ
(Ἀπὸ τὴ διαδόητη συλλογή μου «Παπαρουνόφυλλα καὶ Τσουκνίδες»)

ΣΤΟ ΜΑΝΑΒΗ...

— Δεσποινίς, Πῶς σᾶς φαίνονται αὐτὰ τὰ ρόδια;

ΣΟΒΑΡΟΣ ΚΥΡΙΟΣ γνωρίζων ἀπταίστως τὴν Ἑλληνικήν, Γαλλικήν, Ἀγγλικήν, Ἰταλικήν, Τουρκικήν, Ρωσσικήν, Ἱσπανικήν καὶ Ἀραβικὴν γλῶσσαν, γνωρίζων ἐπίσης γραφομηχανὴν, ποδήλατον καὶ φοῦτμπῶλ, οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητος καὶ μὲ εὐρὺ μέλλον, δὲν ζητεῖ τίποτε.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΜΑΙΑ ζητεῖ νὰ ἐκμάθῃ τὴν ραπτικήν.

ΠΕΖΟΓΡΑΓΟΥΔΟ

ΚΑΥΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΔΟΣΥΓΚΕΦΟΥ...

Τὶς νύχτες ποὺ ἀγριεύω ξαγρυπνῶ, τὶς μακρουλὲς τὶς νύχτες τῆς ξαγρύπνιας, ξαπλωμένος στ' ἀνάσκελα ξανοίγω τὸ πλαφόνι... Ὦ, τὸ πλαφόνι ἀναγερτὸ ἀπὸ πάνω, ἀνάστροφα γιαγέρνοντας, γυψολογάει τ' ἀψήλου μὲ τὶς κορνίζες τὶς μουντὲς, ἀφρομανάει τ' ἀφρόγαλα τῆς μαύρης σου μανόλιας. Κι' ὦ, τὸ ζυμάρι τῆς ἀποθυμιᾶς καθὼς ἀσκώνεται στ' ἀράθυμο ξεκούρασμα τοῦ πόθου τ' ἀπονύχτερου σ' ὁλόψυχο ροδόλιμα σὰ ρόδου μυροβόλια ἑκατόφυλλου, ξεσέρνεται στ' ἀπάντεχο νερόσυρμα καὶ στ' ἄγριο νεροκαβαλλίκεμα τ' ὀνειρατου στ' ἀλόγατα τοῦ ψόφου...

Ἀγαπημένη κι' ἄστερφη, βραγιὲς, βραγιὲς στ' ἀπόβροχο καὶ μὲς στὰ ὑγρὰ τὰ μάτια σου, στὰ φτερωμένα τ' ὀτια, σοῦστρωσα μές στὸ μοίχρωμα νὰ κοιμηθῇς ἀπόκοσμα καὶ νὰ μὴ μοῦ γλυτώσῃς. Κι' ὄντας ἀτόφια ἡ ἔμπνεψη μὲ ξελιγώνει, ὦ, ἄστοχα χυμάω ἀπερίσκεφτα καὶ χλμιντρῶ σὰ βρύση κρουσταλλονερομάννα. Κι' ἀπέ, βαρῶ τὸ ντέφι, τὸ ντέφι τ' ἀσημόντεφο—λαοῦτα καὶ βιολιά. Καϋμὸς τοῦ ροδοσύγνεφου κι' ὦ ρήγα, πάρ' τὸ γκόλφι....

Π ο ῦ λ ο ς Π ο υ λ ά τ ο υ λ ο ς
Ἔμπορος ἀποικιακῶν
πτωχεύσας λόγῳ λογοτεχνικοῦ ταλέντου.

Σ τ ε ρ ν ο γ ρ ά φ ι. Τώρα ποὺ κλεισα τὸ μαγαζὶ θὰ σᾶς στέρνω ταχτικὰ κομμάτια μου. Δὲ σᾶς τὸ κρύβω πὼς δὲν εἶμαι ἕνας σκέτος ντιλετάντες. Ὄχι! Τὄνειρό μου εἶνε νὰ μπῶ στὴν Ἀκαδημία.

Ὁ ἴδιος

Η ΜΕΓΑΛΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΗΣ "ΠΑΠΑΡΟΥΝΑΣ,,

ΜΙΑ ΩΡΑ ΜΕ ΤΟΝ...ΘΕΟΝ

ΤΟΥ ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΥ ΜΑΣ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Ἡ «Παπαροῦνα» ὡς πάντοτε, μὴ φειδομένη ἐξόδων,
κι' οὐδέποτε συλλέγουσα φήμας ἐκ τῶν τριόδων,
μ' ἀναζητοῦσα τ' ἀληθὲς ὅπου κι' ἂν εἶν' κρυμμένον,
στὰν «Ἄλλο Κόσμο» εἰδικὸν ἔστειλε ἀπεσταλμένον.
Ὁ ἐκλεκτὸς συντάκτης μας ἰδὼν ἐκ τοῦ πλησίον
τοῦ ἄλλου κόσμου τὸ λαμπρὸν καὶ θεῖον μεγαλεῖον,
καὶ μελετήσας τῶν νεκρῶν τὸν βίον καὶ τὰ ἤθη,
ἀφοῦ δὲ καὶ μὲ τὸν Θεὸν ἀκόμα συνηντήθη,
με μιὰ κλωτσιὰ τὸν πέταξε στὴ γῆ ὁ ἅγιος Πέτρος,
ὅπου τὰς ἐντυπώσεις του συνέταξε ἐμμέτρως.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Σὰν ἔλαβα τὴν ἐντολὴ ἀπ' τὸν διευθυντή μου,
ἀφοῦ μολύβια καὶ χαρτιὰ πῆρα πολλὰ μαζύ μου,
σ' ἀεροπλάνο ἀνέβηκα, τὸ πρῶτο π' ηὗρα μπρός μου,
καὶ στὸν πιλότο φώναξα: «Στὴ στάση τ'... «Ἄλλου Κόσμου!»
Αὐτὸς ἔβαλε εὐθὺς μπροστά, φαινότανε δραστήριος,
καὶ στρέφοντας μὲ ρώτησε: «Θὰ ἐπιστρέψῃ ὁ κύριος;»
—«Θὰ ἐπιστρέψω, φίλε μου, τοῦπα στ' αὐτί του κρύφα,
μὰ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ βάλε... διπλῆ ταρίφα!»

***

Ἄρχισε ἡ ἕλιξ νὰ γυρνᾷ,
μᾶς φεύγει ἡ γῆ ἀπ' τὰ ποδάρια,
καὶ σὲ λιγάκι τὰ βουνὰ
μοῦ φαίνονταν σὰν...μανιτάρια!

***

Σὰν τριπουσὸν τὸν οὐρανὸ ὁ ἕλικας τρυποῦσε,
καὶ τὸ ἀεροπλάνο μας σούζα σχεδὸν πετοῦσε!
—Τρέξε, τοῦ φώναξα, σωφὲρ, τρέχε νὰ μὴν ἀργοῦμε,
ἡ «Παπαροῦνα» καρτερεῖ
κι' ἅμα ἀργήσουμε μπορεῖ
—κουνήσου ἀπ' τὴ θέση σου — κλεισμένη νὰ τὴ βροῦμε!

***

Μὲ τὰ πολλὰ καμμιὰ φορὰ φθάσαμε: ἕνα μέτρο
πιὸ πέρα προσγειωθήκαμε ἀπὸ τὸν Ἅγιο Πέτρο.
Τόσο ξυστὰ περάσαμε δίπλα του, μὲ μεράκι,
π' ὁ ἕλικας τοῦ ξύρισε τ' ἀριστερὸ μουστάκι.

***

—Σεῖς εἶστ' ἐδῶ ὁ θυρωρός; τὸν ρώτησα θρασύς.
—Μάλιστα, μοῦ ἀπήντησε, ἀλλὰ ποιὸς εἶσθε σεῖς;
—Ἡ «Παπαροῦνα» μ' ἔστειλε στὰ μέρη τὰ δικά σας,
εἶμαι συντάκτης Ἅγιε!...
—Ποῦν' ἡ ταὐτότητά σας;

***

—Περᾶστε μοῦπε! Τράβηξα κι' ἐγὼ λοιπὸν ντουγροῦ,
καὶ τὸ κουδοῦνι ζούλιξα στὴν πόρτα τοῦ Θεοῦ.
Μ' ἄνοιξε ἕνας γέροντας, σεβάσμιος, σοβαρός.
—«Σεῖς εἶσθε τοῦπα ὁ Θεός;»
καὶ πρὶν μοῦ ἀπαντήσει, εὐθὺς
κοκκάλωσα ὑποκλιθείς.

***

Ἐκεῖνος χάϊδεψε ἁπαλὰ τὰ γένεια ποῦταν μπρός του,
καὶ μοῦπε ἐνῷ τὰ χνῶτα του μυρίζανε λιβάνι:

—«Σχεδὸν, τὸ ἴδιο κάνει,
δὲν εἶμαι βέβαια ὁ Θεὸς, μὰ εἶμαι ὁ...βοηθός του!»

***

Σὲ λίγο ἐφάνη ὁ Ὕψιστος στὸ θρόνο τὸν οὐρανιό του,
ἄργησε λίγο ἐπειδὴ ἔπαιρνε, λέει, τὸ μπάνιο του.
Μόλις μὲ εἶδε κι' ἄκουσε ποιὸς εἶμαι καὶ ποῦ γράφω,
μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι ζωηρὰ
καὶ μοῦπε μὲ ἀνείποτη χαρά:
—«Ὦ! Ὦ! Καλῶς ὁρίσατε, κὺρ δημοσιογράφο!
Διαβάζω καὶ μ' εὐχαριστεῖ πάντα κάθε δικό σου,
στὰ σόκιν ὅμως, ὁρ' ἀδερφὲ, δὲν ἔχεις τὸ...Θεό σου!

Μία εἰκὼν τοῦ Ὑψίστου συντάσσεντες τὸ αὐτόγραφόν του διὰ τὴν «Παπαροῦναν» μας

Τί κάνει ὁ φίλος μου Πὼλ Νὸρ;
Εἶνε... παρλὰν εἶνε σονόρ;
Τὸν ἔσπασε ὁ Βίλλυ Φρὶτς στὸ ξύλο; Εἶν' ἀλήθεια;
—Μπᾶ, τοῦπα, κολοκύθια!
—Λοιπὸν κάτσε νὰ φᾶς, νὰ πιῇς παιδί μου, μοῦπε τότες
μαγερεμμένες προτιμᾶς, ἢ ζωντανὲς τὶς...κόττες;

—Ποιὰ εἶν' ἡ γνώμη σας, Θεὲ περὶ τῆς Γῆς; τοῦ εἶπα.
—Ὅτι θὰ κάνῃ αἰώνια μέσ' τὸ κενὸν μιὰ τρύπα!
—Γιὰ τοὺς ἀνθρώπους γενικῶς τί λέτε αὐτὸ τὸ χρόνο;
—Ὅτι ἀπ' τὰ ζῶα ὑστεροῦν κατὰ... δυὸ πόδια μόνο!
—Γιὰ τὶς γυναῖκες, Ὕψιστε, ποιὰ εἶν' ἡ ἀντίληψίς σας
καὶ ποιὸ συμπέρασμα ἔβγαλε ἡ σκέψη ἡ σοφή σας;
—Σ' αὐτὸ δὲν λέω τίποτα, ἂν κι' εἶμαι ὁ τεχνίτης,
γιατὶ βρωμάει... πυρῖτις!
—Ἡ γνώμη σας γιὰ τοὺς Ρωμηούς;
Ἂ εἶνε πατριῶτες!
Κι' ὁ ἐξυπνότερος λαὸς μετὰ τοὺς... Τσιριγότες!
—Ποιὸς εἶν' ὁ μεγαλύτερος πολιτικὸς ἀνήρ;
—Ἐκεῖνος ποὺ τοῦ δώσατε πρὸ ὀλίγου τὸ...σιχτήρ.
—Γιὰ τὸν Τσαλδάρη σχετικῶς τί γνώμη ἔχετε ἄμως;

—Παιδί μου πάω νὰ ξαπλωθῶ, ἐνύσταξα ἀποτόμως.
—Τί λὲς, Θεέ! Τώρα κι' ἐγὼ ποῦρθα στὸ φτωχικό σου!
μ' ἀφίνεις καὶ ἀναχωρεῖς γιὰ ὕπνο μοναχός σου!
Κρίμας ποὺ εἶσαι καὶ Θεὸς, τέτοια στραβὰ νὰ κάνῃς!
ἔτσι δὲν θὰ φερνότανε οὔτε ὁ Θεὸς ὁ...Γιάννης.
—Λοιπὸν, παιδί μου, πρόθυμος ὡς ὅτου νὰ τελειώσῃς,
βάλθηκες ὅπως φαίνεται πιὰ νὰ μὲ...ξεθεώσῃς!

***

—Γιὰ πέστε μου πανάγαθε, μὲ τὰ δικά σας χείλη
τί ἰδέαν ἔχετε ἀκριβῶς περὶ τοῦ Φρὶτς, τοῦ Βίλλυ;
—Εἶνε ἀστὴρ πρώτης...ὀλκῆς, μὲ σκέρτσων ἀπειρίαν
κι' ἂν θέτε λεπτομέρειες ρωτῆστε τὴν κυρίαν...
Κι' ἀνέφερε τὸ ὄνομα μιᾶς κοσμικῆς κυρᾶς,
ποὺ στὰ σαλόνια εἶνε γνωστὴ σὰν κάλπικος παρᾶς.

***

—Θεέ μου, τί φρονεῖτε σεῖς περὶ τοῦ μέλλοντός μας,
θὰ ἰσοσκελισθῇ ποτὲ ὁ προϋπολογισμός μας;
—Ξέρω κι' ἐγὼ παιδάκι μου;! Δὲν εἶν' εὔκολο πρᾶμμα!
Μπορεῖ νὰ γίνῃ ὅμως κι' αὐτὸ ἂν κάνω κανὰ...θᾶμμα!

***

—Ἀλήθεια ἀπ' τοὺς ποιητὰς, τοὺς Ἕλληνας βεβαίως,
ποιὸς εἶν' ὁ μεγαλείτερος, ποιὸς εἶν' ὁ πιὸ σπουδαῖος;
—Δὲν μὲ πειράζει νὰ στὸ πῶ,
τί κι' ἂν στὸ κρύψω τάχα,
ὡς ποιητὴ ἐγὼ ἀγαπῶ
τὸν Παλαμᾶ μονάχα.
—Καὶ τὸν καταλαβαίνετε; Χὰ χὰ, δὲν τὸ πιστεύω!
—Δὲν μὲ πειράζει, εἶμαι Θεὸς. μπορῶ καὶ τὸν μαντεύω!

***

—Κι' ἄλλη μιὰ ἀπορία μου θελω Θεὲ νὰ λύσῃς:
ἀπὸ «ψιλὰ» πῶς τὰ περνᾶς, σ' ἔχει πειράξει ἡ κρίσις;
—Ξέχειλο εἶνε πάντοτε, νὰ ξέρῃς, τὸ πουγγί μου!
Δὲν θὰ χαθοῦμε καὶ ἐμεῖς;... ἔχει ὁ Θεὸς παιδί μου!

***

—Καὶ τώρα φίλε Ὕψιστε φόρεσε τὸ παλτό σου,
καὶ πᾶμε μιὰ βολτίτσα, ἂν θὲς, μέσ' τὸ βασίλειό σου.
—Ξέρεις καλὰ ὅτι ἐγὼ χατῆρι δὲν χαλάω,
ἔλα λοιπὸν καὶ διάταξε ποῦ θέλεις νὰ σὲ πάω...
—Τοῦ Παραδείσου ἐπιθυμῶ νὰ 'δῶ λίγο τὴν πλάζ,
ἐπίσης καὶ στὴν κόλαση νὰ κάνω... ρεπορτάζ.
—Ὦ εὐχαρίστως, ἂν κι' ἐκεῖ δὲν πάτησα ποτέ μου.
—Γειά σου λεβέντη Ὕψιστε! Εἶσαι Θεὸς...Θεέ μου!

***

Λοιπὸν κἠ' οἱ δύο ἀγγαζὲ πήραμε ἓν' ἀμάξι (1)
καὶ μέσα στὸν Παράδεισο ἐφθάσαμε ἐν τάξει.

***

Πρῶτον ἀπ' ὅλους εἴδαμε τὸν ἔνδοξο Σωκράτη,
ποὺ τὴν Ξανθίππη ἀγκαλιὰ στὰ γόνατά του ἐκράτει.
—Ὦ κὺρ Σωκράτη, φώναξα, παίζεις μὲ τὴ γυνή σου!
Δὲν ἔχει τί καλύτερον ἐντὸς τοῦ Παραδείσου;!

Ο ΚΟΚΟΡΑΣ

(1) Νομίζω ὅτ' εἶνε περιττὸν νὰ πῶ ἐν τῷ μεταξύ, ὅτι στὸν «Ἄλλο Κόσμο» ἐκεῖ δὲν λειτουργοῦν ταξί.

ΚΑΤΩ ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ!

ΘΑ ΔΙΩΧΘΟΥΝ ΑΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΠΟΥ ΧΑΡΙΖΟΥΝ ΟΙΚΙΑΣ, ΚΑΙ ΑΙ ΟΙΚΙΑΙ ΠΟΥ ΧΑΡΙΖΟΝΤΑΙ ΕΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ

Ο ΤΣΑΛΔΑΡΗΣ ΔΕΝ ΕΝΝΟΕΙ ΝΑ.. ΚΟΙΜΗΘΗ

Ὡς ἐξ ἐγκύρου πηγῆς πληροφορούμεθα ὁ κ.Τσαλδάρης ἀπεφάσισε νὰ διώξῃ ἀπηνῶς ὅλας ἀνεξαιρέτως τὰς ἐφημερίδας ποὺ προσφέρουν εἰς τοὺς ἀναγνώστας των οἰκίας.

Πρὸς τοῦτο καλέσας τὸν Εἰσαγγελέα, τοῦ ἀνέθεσε νὰ ὑποβάλῃ αὐτεπαγγέλτως μηνύσεις ἐναντίον τῶν διευθυντῶν αὐτῶν.

Συντάκτης μας κατορθώσας νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν ἐξοχὴν εἰς τὴν ὁποίαν κρύπτεται ὁ Πρωθυπουργός, κατώρθωσε νὰ λάβῃ παρ' αὐτοῦ τὴν κατωτέρω συνέντευξιν:

— Εἶνε ἀλήθεια, κ. Πρόεδρε, ὅτι δὲν θέλετε νὰ μοιράζουν αἱ ἐφημερίδες σπίτια;

— Μάλιστα. Καὶ θὰ πατάξω τοὺς παραβάτας.

— Διατί, κ. Πρωθυπουργέ;

— Διότι μὲ αὐτὸ ποὺ κάνουν, διατρέχει τὸν κίνδυνον νὰ διαλυθῇ τὸ κόμμα μου.

— Τὸ κόμμα σας!

— Μάλιστα! Τί μὲ κυττᾶτε ἔτσι; Ὅταν μία ἐφημερὶς μοιράζει σπίτια εἰς τοὺς πολίτας, τότε τί πρέπει νὰ μοιράζῃ ἡ Κυβέρνησις; Βεβαίως πρέπει νὰ δίνῃ περισσότερα. Πῶς θὰ βγοῦμε λοιπὸν τότε; Θὰ χρεωκοπήσωμε!

— Διατί, κ. Πρόεδρε;

— Συμβαίνουν, κύριέ μου, δύο πράγματα.Πρῶτον,ὅτι οἱ Φιλελεύθεροι δὲν εἶχαν ἀφίσει παρὰ ἐλάχιστα μέσα στὰ ταμεῖα, καὶ δεύτερον ὅτι ἐμεῖς εἴχαμε χρόνια καὶ χρόνια νὰ πάρουμε τὴν ἀοχὴ, κι' ἔχουμε....ἀνάγκες! Ἔτσι δὲν εἶνε;

— Τί ἄλλο σκέπτεσθε σχετικῶς μὲ τὰ δῶρα τῶν ἐφημερίδων, κ. Πρόεδρε;

— Σκέπτομαι ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀρκεσθῶ εἰς τὴν τιμωρίαν μόνον τῶν ἐφημερίδων, ἀλλὰ καὶ.....

— Καί;

— Τῶν οἰκιῶν ποὺ προσφέρονται ὡς δῶρα.Αὐταὶ εἶνε ἡ ἀφορμὴ τοῦ κακοῦ, διότι ἂν δὲν ὑπῆρχον, δὲν θὰ τὰς ἐχάριζαν καὶ αἱ ἐφημερίδες.

— Φυσικά. Ἀλλὰ πῶς θὰ τὰς τιμωρήσετε;

— Ὤ, εἶνε ἁπλούστατον. Ἅμα συλλάβω τὸν Πλαστήρα θὰ τοῦ ἀναθέσω νὰ τοὺς σπάσῃ τὰ κεραμίδια.

— Ὡραία ἰδέα! ,Αλλὰ ξέρετε τί σκέφτηκα, κ. Πρόεδρε;

— Λεγε....

— Ἀντὶ νὰ βάλετε τὸν Πλαστήρα νὰ σπάσῃ τὰ κεραμίδια, νὰ βάλετε τὰ κεραμύδια νὰ σπάσουν τὸν....Πλαστήρα. Τί λέτε;

— Αὐτὸ μὲ συμβουλεύει κι' ὁ Κονδύλης, ἀλλὰ τί νὰ σοῦ πῶ: ἢ τὸ ἕνα γίνει ἢ τὸ ἄλλο τὰ κεραμίδια θὰ σπάσουν.

— Διαβάσατε, κ. Τσαλδάρη, τὰ δῶρα ποὺ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ μοιράσῃ ἡ «Παπαροῦνα» στοὺς ἀναγνώστας της;

Ὁ Πρωθυπουργὸς ἐμειδίασε καὶ ἀπήντησε μὲ τὸ καλοκάγαθόν του ὕφος:

— Ἔ, γιὰ τὴν «Παπαροῦνα» θὰ κάνουμε μιὰ μικρὴ ἐξαίρεση.

— Καὶ γιατὶ αὐτό, κ. Πρόεδρε;

— Γιατὶ αὐτὴν διαβάζω πρωΐ-πρωΐ μόλις ξυπνήσω γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ μὲ ξαναπάρῃ ὁ....ὕπνος.

Καὶ ὁ συντάκτης μας καληνυχτίσας τὸν Πρωθυπουργόν,.... ἐξύπνησε.

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΦΥΛΛΟ ΤΩΝ ΑΠΟΤΥΧΙΩΝ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΟΝΕΙΡΟΣ ΚΕΛΕΠΟΥΡΗΣ

Τὸ φύλλο αὐτὸ τῆς «Παπαροῦνας» θὰ μείνῃ στὴν ἱστορία τῆς νεοελληνικῆς εὐθυμογραφίας μὲ τὸ χαρακτηρισμό: Τὸ φύλλο τῶν ἀποτυχιῶν. Γιατί, ἐχτὸς ἀπὸ τὸ ἀνεπάντεχο μοιραῖο ποὺ μᾶς βρῆκε, νὰ ἔχουμε στὸ φύλλο τοῦτο χρονογράφημα τοῦ Νιρβάνα, κι' ἄλλο κακὸ μᾶς ἔτυχε, ὄχι καὶ τόσο ξαφνικὸ τοῦτο Γιατὶ τοῦτο ἔχει τοὐλάχιστο τὸ ἐλαφρυντικὸ νὰ ἀφορᾷ τὴν ποίηση. Τὴν κατακαϋμένη τὴν ποίηση! Τί τραβάει ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Ὅμηρου, μέχρι τοῦ Βαγιάνου. Κι' ὅμως... Κι' ὅμως... Κάτι μέσα της ἔχει μείνει, ποὺ οὔτε ὁ Καβάφης οὔτ' ἡ λημονιὰ τὸ σβυνει... Μὰ ἂς ἔρθουμε στὸ πάθημά μας. Λεγαμε λοιπὸν ὅτι μᾶς βρῆκε μεγάλο κακὸ σὲ τοῦτο τὸ φύλλο. Ἡ «Παπαροῦνα» ἔπεσε θῦμα φάρσας ποὺ οὔτε στὰ πειὸ ἀπαισια ὄνειρά της δὲν τὴν εἶχε ζῆ. Νὰ τι συνέβη: Θὰ θυμοῦνται ἴσως οἱ ἀναγνῶστες μας ὅτι πρὶν ἀκόμα ἐκδοθῇ τὸ πρῶτο μας φύλλο — τὴν καλὴ ἐκείνη ἐποχὴ — εἴχαμε ὑποσχεθῇ ὅτι δὲ θὰ δημοσιεύαμε ποίημα τοῦ Παλαμᾶ. Ἦταν κι' αὐτὸ ἕνα ἀπὸ τὰ πράματα ποὺ ἐλπίζαμε ὅτι θὰ κατώρθωνε ἡ «Παπαροῦνα». Καὶ τὸ ἐπιζαμε μὲ ὅλη τὴν ὁρμὴν τῶν νεανικῶν μας πόθων κι' ὅλη τὴν εἰλικρίνεια τῆς ἀγνῆς μας ψυχῆς. Ὡστόσο δὲν ἔγινε δυνατὸ νὰ τὸ καταφέρουμε ὡς τὸ τέλος. Ὁ ὑπουλος ποιητής, αὐτὸ ποὺ δὲ μπόρεσε νὰ τὸ κατορθώσῃ ἀπὸ τὴν ἀρχή, μπόρεσε, δουλεύοντας μὲ μιὰν ἐπιμονὴ καὶ μιὰ σατανικότητα ἀφάνταστη, νὰ τὸ πραγματοποιήσῃ εἰς βάρος μας μὲ τὸν πειὸ ὀλιο, μὲ τὸν πειὸ μεφιστοφελικὸ τροπο. Καὶ ἡ «Παπαροῦνα», εἴχως νὰ τὸ ὑποψιάζεται παρουσιάζεται τώρα καὶ τόσα φύλλα, μὲ ποιήματα τοῦ Παλαμᾶ. Ἂν θέλετε πιστεῦτέ το... Μὰ εἶνε, δυστυχῶς, ἡ μαύρη ἀλήθεια. Κατέγουμε στὰ χέρια μας στοιχεῖα ἀδιαφιλονείκητα, ποὺ πειθουν μὲ τὸν πειὸ κατηγορηματικὸ τροπο. ὅτι ἡ «Παπαροῦνα» ἔπεσε θῦμα τῆς μεγάλης, τῆς ἀπέραντης εὐπιστίας της. Μάλιστα, κύριοι! Δυστυχῶς! Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ἐπὶ σαράντα χρόνια νέμεται ὁλόκληρο τὸν Ἑλληνικὸ Παρνασσό, ὁ ἄνθρωπος ποὺ κατώρθωσε νὰ θεωρῆται: — δίκαια ἴσως! — ὡς ὁ ἄσσος τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν, ἐμόλεψε μὲ τὴν ποιητική του πνοὴ καὶ τὸ πάναγνο αὐτὸ ἄνθος τῶν ἑλληνικῶν λειμώνων ποὺ εἶνε ἡ «Παπαροῦνα», ἡ «Παπαροῦνα» μας καὶ ἡ «Παπαροῦνα» σας, τὸ καλύτερο, τὸ πειὸ ὡραῖο φυκολογικὸ περιοδικὸ τοῦ αἰῶνα, ποὺ κράτησε πάντα ἀψηλὰ τὴ σημαία τὴν ἱερὴ τοῦ Ἰδεανικοῦ καὶ σήμανε μιὰ καινούρια περιοδο στὴν Ἑλληνικὴ βοτανικὴ καὶ μαιευτική. Ὁ Παλαμᾶς κατώρθωσε, μὲ τὸ ψευτόνυμα «Ὄνειρος- Κελεπούρης» νὰ δημοσιέψῃ μερικὰ του ποιήματα στὴν «Παπαροῦνα», ἀπὸ τὴν καινούρια του συλλογὴ «Παπαρουνόφυλλα καὶ Τσουκνίδες», ποὺ μᾶς τᾶστελνε ταχυδρομικῶς μὲ συγκινητικὰ γράμματα γιὰ νὰ μᾶς τουμπάρῃ βέβαια καὶ νὰ μᾶς κάνῃ θύματά του. Ἡ ἀπάτη ἀποκαλύφτηκε, μὰ ἦτανε πειὰ ἀργά! Τὰ ποιήματα εἴχανε δημοσιευτῆ καὶ δὲ μπορούσαμε παρὰ νὰ κάνουμε τὴν ἀνάγκη φιλοτιμία. Ὡστόσο, τὰ ποιήματα αὐτὰ τοῦ μεγάλου μας ποιητῆ δὲν ἦταν ἐδῶ ποὶ τὰ λέμε καὶ γιὰ πέταμα. Καὶ γιὰ ἀπόδειξη, δημοσιεύουμε ἀκόμα ἕνα στὴ φιλολογική μας σελίδα, ἐπικαλούμενοι τὴν ἐπιείκεια τῶν ἀναγνωστῶν καὶ παρακαλῶντάς τους νὰ σχωρέσουν τὴν ἀδυναμία τοῦ ποιητῆ νὰ γράφῃ ποιήματα

ΓΡΑΙΑ ἀρκετὰ εὐπαρουσίαστος ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ νέους κάτω τῶν δέκα ὀκτὼ ἐτῶν. Σκοπὸς ὅ,τι ἐπακολουθήσει. Ἀποκλείονται οἱ φερε τροποι.

Ο ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΣ ΚΑΘΗΓΗΓΗΣ

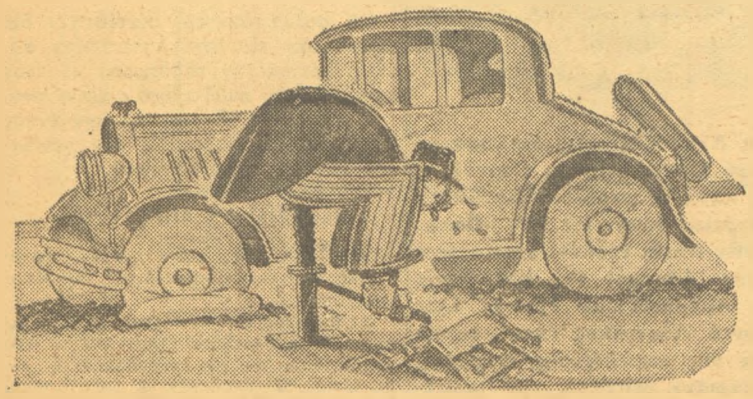

Προσπαθεῖ νὰ σηκωσῃ τὴ ρόδα τοῦ αὐτοκινητου

ΕΚΒΥΛΙΣΜΟΣ

Μια κυρία της ἀριστοκρατίας στὸν ἄντρα της: — Λοιπὸν, ἀγάπη μου, ἐγὼ πηγαίνω νὰ ἰδῶ τὸν Βίλλυ Φρίτς...

ΚΗΡΥΞΙΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ

Χθὲς ἀργὰ τὴν νύκτα ἐκήρυξαν γενικὴν ἀπεργίαν αἱ «Δεσποινίδες» τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου, ὡς διαμαρτυρίαν κατὰ τοῦ Δημάρχου, ὁ ὁποῖος δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐπισκευάσῃ τὰ πεζοδρόμια τῆς κεντρικῆς αὐτῆς ὁδοῦ.

Ὑπάρχει βεβαιότης ὅτι τὸ Κράτος δὲν πρόκειται νὰ ἀντικαταστήσῃ τὰς ἀπεργοὺς μὲ ναύτας καὶ ἀεροπόρους ὡς κάμει συνήθως κατὰ τὰς ἀπεργίας τῶν τροχιοδρομικῶν.

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΚΟΝ ΑΥΣΤΥΧΗΜΑ

Χθὲς περὶ ὥραν δεκάτην ἑσπερινὴν ὁ Γ. Φραντόγλου ὁδηγὸς αὐτοκινήτου πολυτελείας παρέσυρε καὶ διεμέλισε τὴν κυρίαν Μαίρην Γλουτάκη εἰς τὴν γκαρσονιέραν του. Ὁ σύζυγος τῆς παθούσης ἐν κακῇ καταστάσει μετεφέρθη εἰς τὸν σταθμὸν πρώτων βοηθειῶν, ὅπου τοῦ ἐπεδέθησαν προχείρως τὰ τραύματα τοῦ μετώπου του.

Ἡ διαμελισθεῖσα χαίρει ἄκρας ὑγείας.

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Βίλλην Φρίτς, γόητα κλπ. Βιλλια Γερμανίας. — Ἐπανέλθετε γρήγορα εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔστω καὶ ἐπὶ ἕνα λεπτόν, νὰ σᾶς σκοτώσουμε καὶ φεύγετε.

Δίδα Μαργαρὼ Τσέλιγγα, χωρίον Σαρακατσάνιον. — Ναί, ὁ γόης ἀνεχώρησε. Μᾶς παρεκάλεσε νὰ σᾶς διαβιβάσουμε τὴ λύπη του, γιατὶ σᾶς ἄφισε τόσο γρήγορα. Δὲν εἶνε τόσο ἀνόητος ὅσο νομίζετε, ἀφοῦ ἐφρόντισε νὰ μείνῃ μόνο δυὸ ἡμέρες στὴν Ἑλλάδα.

Κον Μπακάλμπασην, πρώην ὑφυπουργόν, κτλ. — Ἀπαντήσατέ μας τὸ ταχύτερον. Ποίαν γνώμην ἔχετε περὶ τῶν Ἀθίζων; Σεῖς εἴσθε ὁ καλλίτερος ἠθοποιος τοῦ κινηματογράφου ἢ ὁ συνάδελφός σας κ. Τσιμπιδάρος; Ἀγαπᾶτε τὶς γυναίκες; Ἂν ὄχι, ποῖαι εἶνε αἱ προτιμήσεις σας μεταξὺ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἀσχήμου φύλου; Σᾶς ἀρέσει ὁ Βίλλυ Φριτς;

Τακτικὸν ἀναγνώστην, Δρομοκαΐτειον. — Συνδρομὴ ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν.

Κον Π. Ὑπαρχην (ποῦ;) — Συνδρομὴ δὲν ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ὅσον διὰ τὴν ἀπορίαν τὴν ἱκανοποιοῦμεν προθυμως. Ἡ κυρία Τὸ Βαρεῖ εἶνε ἔργον τοῦ διασήμου συγγραφέως καπετὰν Τρομάρα, φονευθεῖσα διὰ περιστρόφου συστήματος Φλωμπέρ.

Κον Ταλιαδῶρον, ὑπουργὸν Δικαιοσυνης. — Φυβοῦ τὰς ἐφημερίδας καὶ ταλιαδῶρα... φέροντας!

Κον Ζιζὸν Ἀγγελόπουλον, πρώην ὑπουργὸν ἐπὶ Κόζρου τοῦ Α' Ἀθήνας. — Μὴ θυανασχετεῖτε, διάβολε! Τόπον εἰς τοὺς νέους! Ἂς ἐορτασθῇ πρῶτα ἡ ἑκατονταετηρὶς τοῦ Ἀβαμαντίου Κοραῆ καὶ βλέπουμε. Μὴν εἴσθε ἀνυπόμονος.

Κον Γ. Κονδύλην, Ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν, Ἐνταῦθα. — Ὡς πότε θὰ σιχ—ουρῆτε λοιπόν; Καιρὸς νὰ «βγῆτε» καὶ λιγάκι παραέξω...

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ:

"ΟΙ ΟΡΕΙΧΑΛΚΟΙ,,

ΤΟΥ ΜΑΝΩΛΗ ΚΑΝΕΛΛΗ

ΠΟΙΗΤΟΥ ΤΩΝ "ΡΙΓΩΝ ΤΗΣ ΓΗΣ,,

ΤΑ ΓΥΜΝΑ ΤΗΣ "ΠΑΠΑΡΟΥΝΑΣ,, ΠΟΥ ΕΙΝΕ ΟΛΑ ΝΤΥΜΕΝΑ

ΠΩΣ ΚΑΛΥΠΤΕΓΑΙ Η ΓΥΜΝΟΤΗΣ ΤΩΝ

Ἡ «Παπαροῦνα» συνεπὴς μὲ τὸ πρόγραμμά της δὲν δημοσιεύει γυμνὰς καὶ ἀσέμνους εἰκόνας. Ἐν τούτοις διὰ νὰ μὴ ὑπολείπεται τῶν ἄλλων συναδέλφων της ἀπεφάσισε νὰ δημοσιεύῃ κάπου-κάπου γυμνὰς φωτογραφίας, ποὺ θὰ εἶνε ὅμως παγκοσμίως ἀνεγνωρισμένης σεμνότητος.

Διότι, πράγματι: Ποῖος ἠμπορεῖ νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ἠμποροῦν νὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς ἄσεμνοι αἱ σήμερον δημοσιευόμεναι φωτογραφίαι μας ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία παριστᾷ τὸν διάσημον πολιτικὸν κ. Μπενίτον Μουσσολίνι, ἕτοιμον νὰ λουσθῇ εἰς τὸν Τίβεριν, ἡ δευτέρα παριστᾷ τὸν μεγαλύτερον κωμικὸν ἠθοποιὸν τοῦ κινηματογράφου Σαρλὼ, ἡ τρίτη τὸν διάσημον Ὁλλανδὸν πρωταθλητὴν τῆς φασουλάδας Μ. Μπρίνητ, καὶ ἡ τετάρτη τὸν σπουδαῖον πίνακα τοῦ Γερμανοῦ ζωγράφου Φίρστ: «.Η ὡραία κοιμωμένη τοῦ δάσους».

Παρ' ὅλα αὐτὰ τὰ ἐλαφρυντικὰ ὅμως, τὰ γυμνά μας δὲν εἶνε ἐντελῶς γυμνά.

Καὶ ἰδού:

Ὁ Μουσσολίνι φορεῖ τὴν....φαλάκραν του.

Ὁ Σαρλὼ τὸ ἡμίψηλόν του καὶ

Ἡ «Ὡραία κοιμωμένη τοῦ δάσους»

Ὁ δικτάτωρ τῆς Ἰταλίας Μπενίτο Μουσσολίνι

Ὁ πρωταθλητὴς Μπρίνητ τά....

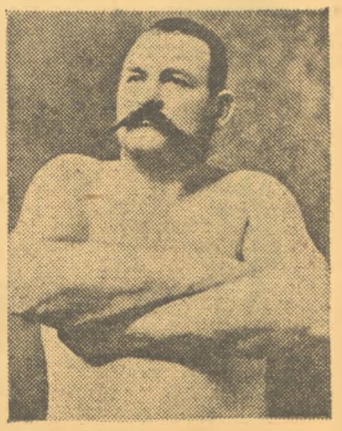

Ὁ Ὁλλανδὸς Μ. Μπρίνητ, πρωταθλητὴς τῆς φασουλάδας

Ὁ ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Τσάρλυ Τσάπλιν

μουστάκια του, καὶ «ἡ Κοιμωμένη τοῦ δάσους» τὰ γυαλιά της.

Ἄρα εἴμεθα ἀπολύτως ἐν τάξει.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟΝ ΣΤΑΘΜΟΝ

Ὁ ταξειδιώτης.— Τί λές, παιδί μου, ζητᾶς δέκα δραχμὲς ἐπειδὴ κράτησες τὴ βαλίτσα μου πέντε λεπτά;

Ὁ λοῦστρος.— Τόσο κάνει, κύριε!

Ὁ ταξειδιώτης.— Καλὰ κι' ἐγὼ ποὺ τὴν κουβαλάω τζάμπα ἀπ' τὴ Θεσσαλονίκη;

Ὁ λοῦστρος.— Μὴ κυττᾶς, ἐσὺ μπορεῖ νᾶσαι κορόϊδο.

ΣΤΗ ΘΕΩΡΙΑ

Ὁ Δεκανεύς: Δὲν μοῦ λές, ἐσύ, ὅταν εἶσαι στὴ μάχη καὶ ἰδῇς τὸ σημαιοφόρο νὰ σκοτωθῇ, τί θὰ κάνῃς;

Στρατιώτης (πρὼν φερετροποιός): Θὰ τοῦ πάρω μέτρα!

ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ μὲ ἀρίστας συστάσεις ζητεῖ θέσιν εἰς οἱανδήποτε σοβαρὰν οἰκίαν γήρου. Τὰ παιδιὰ εἰς βάρος τοῦ ἐργοδότου.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ διδασκάλισσα τῆς Γαλλικῆς ζητεῖ δωμάτιον μὲ κρεββάτι, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ δύναται νὰ δίδῃ καὶ μαθήματα.

ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΙΟ

Λόγῳ πληθώρας θεατρικῶν σκανδάλων ἡ συνέχεια τῆς καμπάνιας μας μὲ τὸν τίτλον «Θεατρικὸ κουτσομπολιὸ» ἀναβάλλεται μέχρι διαλύσεως τῶν παρεξηγήσεων ποὺ γεννῶνται ἀπὸ τοιαῦτα σκάνδαλα.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ὁ Πρόεδρος.— Εἶσαι βέβαιος, μάρτυς, ὅτι σ' ἐκτύπησε; Τὸν εἶδες μὲ τὰ μάτια σου;

Παπαροῦνα

ΕΚΤΑΚΤΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ
(ΣΤΗ...ΖΟΥΛΑ)

ΟΧΙ ΔΕΝ ΕΦΥΓΕ Ο ΒΙΛΛΥ ΦΡΙΤΣ!

ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ ΚΑΙ ΑΝΕΛΑΒΕ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ

Ο ΓΟΗΣ ΠΩΛΕΙ ΤΗΝ "ΠΑΠΑΡΟΥΝΑΝ,,

Ἡ κυκλοφορήσασα διάδοσις καθ' ἣν ὁ μέγας ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Βίλλυ Φρὶτς ἀνεχώρησε διὰ τὴν Γερμανίαν, εἶνε ψευδής.

Ὁ Γερμανὸς γόης τῆς ὀθόνης κατὰ τὴν ἐμπράκτου ἐκδηλώσεως τοῦ

Ὁ Βίλλυ Φρὶτς ὡς Παπαρουνοπώλης

θαυμασμοῦ τῶν ἀτθίδων πρὸς αὐτόν, τοῦ ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ ἀναχωρήσῃ, διότι δὲν ἠδύνατο ἐκ τῆς ἐξαντλήσεως νὰ σύρῃ τοὺς πόδας του.

Τὴν ἀδυναμίαν του αὐτὴν ἐκμεταλλευθεῖσα ἡ «Παπαροῦνα» τοῦ ἐπρότεινε νὰ παραμείνῃ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἀφοῦ ἀναλάβῃ, νὰ...ἀναλάβῃ ὑπηρεσίαν εἰς τὰ ἰδιόκτητα γραφεῖα μας.

—Ὁ ὡραῖος Φρὶτς ἐδέχθη ἀσμένως τὴν πρότασιν, καὶ ἔκτοτε μισθοδοτεῖται ἀπὸ τὸ ταμεῖον μας μὲ τριακοσίας χιλιάδας δραχμὰς κατὰ δεκαημερίαν. Δηλαδὴ ὁ μισθός του πλησιάζει νὰ φθάσῃ καὶ αὐτὸν τὸν μισθὸν τοῦ διευθυντοῦ μας.

Κατόπιν λοιπὸν τῆς μεγάλης οἰκειότητος τὴν ὁποίαν ἀπεκτήσαμεν μὲ τὸν γόητα, κατορθώσαμεν νὰ τοῦ ἀποσπάσωμεν μίαν φωτογραφίαν του, ποὺ τὸν παριστᾶ ὅταν ἦτο ἓξ μόνον ἐτῶν τὴν ὁποίαν καὶ δημοσιεύομεν εἰς τὴν 3ην μας σελίδα.

Ἡ φωτογραφία αὐτὴ εἰς οὐδὲν ἄλλο περιοδικὸν τῆς γῆς ἔχει δημοσιευθῆ.

Ὅπως θὰ προσέξουν οἱ ἀναγνῶσται μας ὁ εἰκονιζόμενος μικρὸς Βίλλυ, ἀπὸ τότε ἔδειχνε ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ ἐγίνετο...γόης.

Ὁ Βίλλυ Φρὶτς μικρὸς ἦτο πολὺ ξύπνο παιδάκι.

Μόλις ἐννέα ἐτῶν ἔλεγε πλέον καθαρὰ «μαμὰ» καὶ «μπαμπᾶ».

Ἑνδεκα ἐτῶν ἔλεγε τὰ «τσίσα» του, κι' ἔτσι ἔπαψε ἡ μαμά του νὰ τὸν δέρνει ποὺ τὰ ἔκανε ἐπάνω του.

Δέκα τριῶν δὲ ἐτῶν στηριζόταν καλὰ στὰ πόδια του, σχεδὸν περπατοῦσε.

—Ὅταν ἤμουν μικρὸς, μᾶς εἶπε ὁ Βίλλυ, ἤμουν ἀγοράκι. Ἡ μητέρα μου ὅμως τὸ εἶχε καϋμό. Ἤθελε νὰ ἤμουν κορίτσι γιὰ νὰ μὲ κάνῃ κινηματογραφικὸ ἀστέρα. Τί νὰ γίνῃ ὅμως;! Καὶ ὡς ἄντρας εἶμαι πολὺ ὡραιότερος ἀπὸ πολλοὺς θηλυκοὺς κινηματογραφικοὺς ἀστέρες! Ἔτσι δὲν εἶνε;

Καὶ ἀσφαλῶς ἔτσι εἶνε, διότι ὁ Γερμανὸς γόης ἂν καὶ ἀρσενικὸς, ἔχει πολλοὺς καὶ ἐνθουσιώδεις θαυμαστὰς ἀπὸ τὸ ἰσχυρὸν φύλον.

Εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ Βίλλυ Φρὶτς σκέπτεται νὰ νυμφευθῆ, ὅπως μᾶς ἐδήλωσε, καὶ μᾶς παρεκάλεσε νὰ φροντίσωμεν διὰ τῆς «Παπαρούνας». Αἱ ἀπαιτήσεις του εἶνε σχετικῶς μικραί: Πρῶτον ἡ ὑποψία νύμφη νὰ μὴ ἔχῃ κοιμηθῆ μαζύ του κατὰ τὴν τριήμερον ἐν Ἀθήναις διαμονήν του.

Δεύτερον νὰ ἔχῃ προῖκα κατά τι μεγαλειτέραν ἀπὸ τὴν κόρην τοῦ Φὸρντ, καὶ τρίτον νὰ μὴ ἔχῃ φωτογραφίαν του μὲ ἰδιόγειρον ὑπογραφήν του.

Τρέξατε λοιπὸν Ἀτθίδες, νὰ μᾶς ὑποβάλετε τὰς προτάσεις σας. Ἡ «Παπαροῦνα» εἶνε διατεθειμένη νὰ σᾶς κάνῃ κάθε... εὐκολία. Ὁ Βίλλυ Φρὶτς δὲν εἶνε εὐκαταφρόνητος γαμβρός.

Ἂν δὲν πιστεύετε, ρωτῆστε ὅσες εἶχαν τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὸν... θαυμάσουν κατὰ μόνας.

Ἐμπρὸς λοιπὸν κορίτσια!

Ὁ Βίλλυ Φρὶτὸ παντρεύεται!

Ἐλᾶτε νὰ σᾶς πάρῃ ὅλες!

13η ΩΡΑ

ΜΑΓΚΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Γειά σου, ἀδρεφάκι Γουλαντρῆ, μα-
(γκιόρα καὶ λεβέντισσα,
ἐδιάβασα τοὺς ἄθλους σου κι' ἀπὸ
(καρδιᾶς ἐγλέντησα
κι' εἶπα· μιὰ τέτοια γκόμενα μονάχα
(θὰ ὑπόμενα
μ' οὖλα τὰ ἀποδέλοιπα κι' οὖλα τὰ
(παρεπόμενα.

***

Στοῦ Καλαμπάκα τὸν τεκὲ ἀφόντας
(σ' ἀκοστάρισα
νὰ, σοῦ τὸ λέω ἀκάθεχτα, ἀμέσως σὲ
(γουστάρησα,
γιατί εὐτὺς ἐμπάνισα ποῦσαι κορίτσι
(τίμιο
καὶ ἔχεις μόρφωση στὴ θρίξ, σωστὸ
(πανεπιστήμιο.

***

Ἔ ρὲ πωπώ, Μαιράκι μου, Μαιράκι
(Γουλαντράκη μου,
ποῦδαλες τ' ἀγορίστικα, κουκλί μου,
(μισαντράκι μου,
θὰ γίνω γιὰ χατῆρι σου μαγκίτης
(λεσβιόφιλος
καὶ θὰ φερθῶ σὰ νάμουνα ἴδια μὲ
(σένα ὁμόφυλος.

***

Τὸ μαῦρο θὰ φουμάρουμε ψυχὴ δὲ θὰ
(πειράζουμε,
ἀνσάμπλ στοῦ Μήτσου τὸν τεκὲ στ' ἀ-
(θόρυβα θ' ἀράζουμε,
παρέα θὰ σουλατσάρουμε ζητῶντας
(περιπέτειες
κι' ἂς ὄψουνται οἱ αἴτιες!

***

Νὰ ζήσουνε οἱ ὄμορφες, ρὲ Μαίρη
(Γουλαντρῆ
καὶ γὼ γιὰ τὸ χατῆρι σου θενὰ γενῶ
(Λαντρύ,
σὰν τὴ Σαμφὼ θὰ τραγουδῶ· ρὲ
(δέδεκ' ἡ Σελάνα,
σιγὰ τὸν πολυέλαιο — μὴ σπάσ' ἡ
(πορσελάνα!

***

Γιατί κι' ἂν ἡ ψυχοῦλα σου γουστά-
(ρει τὰ κοράσια
οἱ δυό μας συνεννόηση θὰ κάνουμε
(θαγμάσια,
γιατ' ὄντας σὲ ἐμπάνισα καὶ γὼ μὲ
(τ' ἀγορίστικα
στὸ λέω μ' ἄλο τὸ «ἤμαρτον» εὐτὺς
(ἐπικαρίστηκα.

***

Κι' ἂν στὸ Δαφνὶ μᾶς βάλουνε στὸν
(ἴδιονε τὸ θάλαμο
κι' ἂν χρόνια μᾶς ταΐζουνε μονάχα
(τυροσάλαμο,
θὰ κηρυχτῶ, ρὲ βλάμη μου, μαζύ σου
(ἀλληλέγγυος
κι' ἂν μοῦ τὸ θέσῃς ζήτημα, ΕΓΩ θὰ
(μείνω ἔγγυος!

ΦΟΝ ΦΑΠΠΕΝ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΦΡΟΥΛΑΙΝ

ΤΡΑΓΙΚΗ ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΧΙΤΛΕΡ

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΩΝ ΕΙΝΑΙ ΒΕΒΑΙΟΣ ΟΤΙ ΤΑΣ ΒΟΜΒΑΣ ΤΑΣ ΕΘΕΣΑΝ ΟΙ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΑΙ

ΑΘΡΟΑΙ ΣΥΛΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟΥΦΕΚΙΣΜΟΙ

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ, 25 Μαρτίου. (Τῶν ἀπεσταλμένων μας). — Χθὲς εἰς μίαν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Χρίνχτερ καὶ Φανφούχτερ, ἀπ' ὅπου θὰ διήρχετο ὁ ἀρχικαγκελλάριος Χίτλερ εἶχον τοποθετηθῆ περὶ τὰς πεντακοσίας ὁκάδας βόμβαι ἕτοιμοι πρὸς ἔκρηξιν.

Τὴν τελευταίαν ὅμως στιγμὴν καὶ ὀλίγον προτοῦ ἐκραγῶσιν αἱ βόμβαι, ὁ Χίτλερ ἤλλαξε ὅλως τυχαίως γνώμην καὶ ἀντὶ νὰ διέλθῃ ἀπὸ τὴν ὡς ἄνω διασταύρωσιν, ἐπροτίμησε νὰ περάσῃ ἑξήκοντα χιλιόμετρα ἀριστερότερα τοῦ μέρους αὐτοῦ, καὶ οὕτω ἐσώθη ὁ Χίτλερ!

Ἐπισκεφθέντες τὸν ὡς ἐκ θαύματος σωθέντα Γερμανὸν ἀρχικαγκελλάριον εὕρομεν αὐτὸν εἰς τὸ γραφεῖον του ἔξαλλον, καὶ κρατοῦντα τὸν ἑαυτόν του ἀπὸ τὸν γιακᾶ.

—Διατί τὸ κάμετε αὐτὸ Ἀρχηγὲ; Τὸν ἠρωτήσαμεν.

Καὶ ὁ Χίτλερ ἐξακολουθῶντας νὰ κρατῇ σφικτὰ τὸν ἑαυτό του ἀπὸ τὰ πέτα, μᾶς ἀπήντησε.

—Ἁπλούστατα, συλλαμβάνω τὸν ἐμπρηστὴν τοῦ Ράϊχσταγ!

—Πῶς συνέβη ἡ ἀπόπειρα κατὰ τῆς ζωῆς σας Ἀρχηγέ;

—Ὅπως ἀκριβῶς τὴν προανήγγειλαν ἀπὸ γθὲς αἱ ἐφημερίδες μου.

—Καὶ ποῖοι εἶνε οἱ δολοφόνοι;

—Οἱ κομμουνισταί.

—Μὰ εἶνε βέβαιον ὅτι οἱ κομμουνισταὶ ἐτοποθέτησαν τὰς βόμβας;

—Βεβαιότατα!

—Πῶς τὸ ξέρετε;

—Διάβολε! Ἀφοῦ ἐγὼ τὰς...ἐτοποθέτησα.

—Εἶνε ἀλήθεια Ἀρχηγὲ ὅτι σεῖς διοργανώνετε τοιοῦτον εἶδος πραξικοπήματα καὶ διαταράξεις τῆς τάξεως, διὰ νὰ ἐντείνετε τὴν τρομοκρατίαν;

—Ναί· ἀλλὰ ὄχι γι' αὐτὸ ποὺ εἴπατε. Ἐγὼ ξέρετε κατὰ βάθος εἶμαι κομμουνιστής. Δὲν μπορῶ νὰ βλέπω λοιπὸν αὐτὴ τὴ μοιρολατρεία καὶ συντηρητικότητα τῶν Γερμανῶν κομμουνιστῶν. Τί θὰ λένε καὶ στὴ Ρωσσία;! Γι' αὐτὸ λοιπὸν κάνω μερικὲς φασαρίες γιὰ λογαριασμό τους, κι' ἔτσι τοὺς βγάζω ἀσπροπρόσωπους.

Καὶ ὁ Χίτλερ καλέσας τὸν γραμματέα του, τοῦ εἶπε:

—Ἄκουσε παιδί μου, σὲ λίγο θὰ βγῶ ἔξω, λοιπὸν εἰδοποίησε νὰ μοῦ ἑτοιμάσουν πέντ'-ἕξη ἀπόπειρες δολοφονίας, καὶ νὰ τυφεκίσουν ἀμέσως τοὺς ὑπαιτίους κομμουνιστάς.

Καὶ ὁ γραμματεὺς ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Ὁ Θεὸς ἂς φυλάττῃ τὴν ζωὴν τοῦ Χίτλερ!...

ΕΠΥΡΟΒΟΛΟΥΝ ΑΣΚΟΠΩΣ

Ὑπὸ ἀστυνομικῶν ὀργάνων συνελήφθησαν χθὲς οἱ Γ. Μπούγιας, Φ. Κλέμος καὶ Χ. Φαγῆς, διότι διασκεδάζοντες εἰς τι οἰνοπωλεῖον τῆς ἀγορᾶς, ἐπυροβόλουν ἀσκόπως κατὰ τῶν κεφαλῶν τῆς ἀπέναντί των παρέας.

Οἱ συλληφθέντες κατέθεσαν ὅτι προέβησαν εἰς τὴν ἀστειότητα αὐτὴν, διότι εἶχον τὸ θάρρος μὲ τοὺς φονευθέντας, καθότι ἦσαν φίλοι των.

Κατόπιν τῆς δηλώσεώς των αὐτῆς ἀφέθησαν ἐλεύθεροι εἰς τὸν περίβολον τῶν φυλακῶν Συγγροῦ.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΞ ΑΠΡΟΣΕΞΙΑΣ

Ἀπεβίωσε χθὲς καὶ ἐκηδεύθη σεμνοπρεπῶς ὁ γνωστὸς σιμπολίτης Φ. Μαργκερίδης.

Ὁ θάνατός του ὀφείλεται εἰς μιαν μικράν του ἀπροσεξίαν. Ὅταν ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου του τὸν ἐπυροβόλησε ἡ πενθερά του, δὲν ἐπροσέξε νὰ φυλαχθῆ καὶ οὕτω ἡ σφαῖρα τὸν εὗρε εἰς τὴν κεφαλήν.

ΜΙΑ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣ ΔΙΑΦΗΜΙΖΕΙ ΤΗΝ "ΠΑΠΑΡΟΥΝΑΝ,,

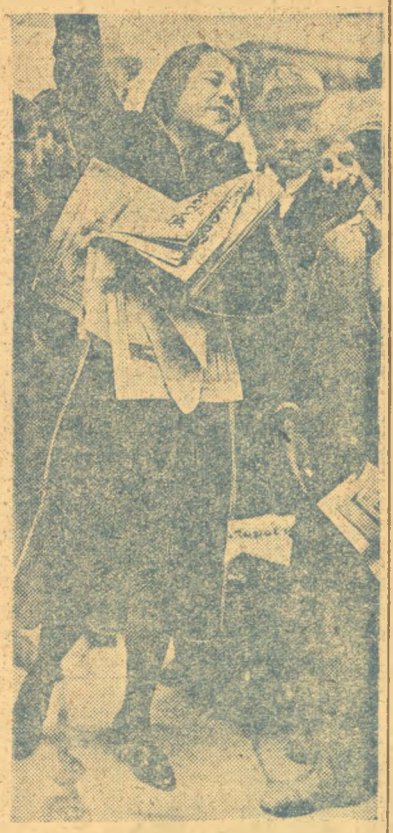

Ἡ μὶς Λύντια Νίκολς, διπλωματοῦχος τοῦ Πανεπιστημίου Κορνέλ, ἡ ὁποία κατὰ τὸ παρελθὸν Σάββατον 19 Μαρτίου διεφήμισε τὴν «Παπαρούναν» κατὰ τρόπον πρωτοφανῆ διὰ τὰς Ἀθήνας! Γιὰ τὸν ὡραῖο αὐτὸ Ἀμερικανισμὸ ἔγραψε ὅλος σχεδὸν ὁ Ἀθηναϊκὸς Τύπος, εἰς τὰ φύλλα τῆς παρελθούσης Κυριακῆς σπαρταριστὰ ρεπορτὰζ μὲ φωτογραφίες.